IRINA SCHULTER

Tânără și neștiutoare

Tarducerea și adaptarea în limba română de
ALEXANDRA-MINODORA DUMITREL

ALCRIS

Capitolul 1

– Nu înțeleg de ce nu-mi povestești nimic despre bătrâna casă, Julia.

Hanno Rittberg își încruntă fruntea involuntar, fața sa îngustă și nostimă exprimând clar iritare.

Era îmbrăcat după ultima modă. Sacoul său sportiv, din stofă de prima calitate, arăta perfect. Cămașa era decent încheiată, cravata din mătase naturală bine asortată la culoare.

Julia Brunken privea chinuit bărbatul din fața sa. Se întâlniseră ca de obicei în piață. Astăzi, Juliei îi fusese deosebit de greu să găsească un motiv pentru a pleca de acasă.

Minciunile continue o apăsau. Iar acum, Hanno o primise cu reproșuri!

– Tu nu-i cunoști pe mătușa Wilma și pe unchiul Anton, murmură ea.

– Vrei să spui că nu m-am purtat destul de fin cu ei, continuă Hanno Rittberg.

– Ba nu, răspunse Julia repede, ridicând capul. Îl privi pe Hanno cu ochii ei mari, mirați, ușor șocată. Cum poți să crezi așa ceva?

Fața tânărului bărbat deveni brusc prietenoasă. Apoi schiță un fel de zâmbet.

– Hei, gândurile mele n-au fost chiar atât de greșite, sau ... Unchiul și mătușa ta sunt oameni fini până în vârful degetelor.

Julia nu știa ce înțelegea Hanno prin "oameni fini până în vârful degetelor". Găsea doar că aceste rude ale sale erau prea conservatoare. Mătușa și unchiul n-ar fi avut nici o înțelegere pentru felul în care ea îl cunoscuse pe Hanno. Tânărul începuse pur și simplu să-i vorbească în vreme ce ea făcea niște cumpărături la supermarket. Sigur, și ei i s-a părut neobișnuit ca un viitor soț să nu fie prezentat în mod normal de către rude sau cunoștințe.

Felul neconvențional al lui Hanno, pe care nu-l arăta doar prin înfățișare, era un punct asupra căruia Julia nu se putea gândi decât cu dificultate în urma unei întâlniri petrecute între rudele sale și el. Pe

unchiul Anton și mătușa Wilma îi despărțea de Hanno o întreagă lume!

– Mătușa Wilma și unchiul Anton sunt doi oameni buni, spuse Julia cu hotărâre.

– Oh, n-aș vrea să-i știu prea aproape, Dumnezeu să mă ferească! Buna dispoziție a lui Hanno era gata restabilită. El ridică mâinile în semn de respingere și râse.

– Găsesc doar că este o prostie ca o fată de vârsta ta să fie tratată ca un copil mic.

Acesta era într-adevăr un punct discutabil între ei. Julia abia devenise majoră. Hanno Rittberg găsea că este la o vârstă la care nu mai trebuie să dea socoteală pentru fiecare pas. În general vorbind, avea dreptate. Doar că rudele ei nu vroiau s-o trateze deloc ca pe un copil mic, așa cum afirma Hanno. Îi purtau doar de grijă.

– Unchiul și mătușa vor doar să mă apere de supărări și decepții, spuse Julia serioasă. Sunt încă atât de tânără și neștiutoare.

Coborâseră amândoi strada agale și cotiseră pe o străduță mai puțin aglomerată.

– Julia, ești cu adevărat minunată, preciză spontan tânărul bărbat.

N-am cunoscut încă o fată ca tine.

Și înainte ca Julia să-și dea seama, o cuprinsese în brațe în mijlocul străzii. O trăsese spre el și o sărutase. Julia fusese complet surprinsă și-i căzuse blocată la piept. Apoi, când îi dăduse drumul, era încă paralizată, aproape inconștientă în fața lui. Un domn mai în etate trecuse pe lângă ei zâmbind ce subînțeles.

– Nu ... aveai voie să faci asta, murmurase Julia.

Hanno Rittberg râsese și o prinsese de mână. O trăsese spre el cu putere.

– Ești foarte nostimă, micuțo. Eram gata să cred că te simți jenată pentru că te-am sărutat în plină stradă. Dar asta fac toți oamenii tineri. Doar mi-ai răspuns și tu, nu?

Desigur, îi răspunsese. Julia trebuise să admită. Totuși, nu-și dorea să se obișnuiască în nici un caz cu așa ceva.

– Încotro mergem? întrebase Julia.

– Am găsit un local impunător. Trebuie să ți-l arăt neapărat. Și au o mâncare! Hanno Rittberg plescăi de plăcere.

– Nu e prea scump? întrebă Julia, îngrijorată. Știa că Hanno lucra ca angajat în supermarket. Probabil nu câștiga puțin, căci amintea adesea de activitatea lui plină de responsabilitate.

Însă era oare destul ca s-o invite atât de des să mănânce împreună?

– Micuțo, mă faci într-adevăr să râd, spusese el însoțind-o, jumătate iritat, jumătate în glumă. Acum vrei într-adevăr să mă faci să regret, ca și cum ți-aș fi făcut ceva rău.

Ai o pereche de ochi în care pot citi toate sentimentele tale. Se opri în loc și râse. Crede-mă, întâi m-am îndrăgostit de ochii tăi.

Inima Juliei bătu cu putere. Nu-și dădea seama cât de dulce și de drăgăstos râdea. Hanno Rittberg era primul bărbat din viața ei. El însemna pentru ea totul. Se bucura să fie împreună cu el și ar fi dorit, ar fi vrut ca fiecare cuvânt al lui să-l poată păstra doar pentru sine.

Localul în care Hanno o dusese pe Julia era construit în stil balcanic. Aici, fură serviți de chelneri cu părul negru, specialități sârbești.

– Ei, ce părere ai? întrebase bărbatul și o privise pe Julia plin de așteptări.

Julia îl privise intimidată și aprobase.

– Călătoria noastră de nuntă o vom face spre sud, micuțo. Hanno se răsuci puțin mai aproape de ea. Ne vom scălda în Marea Mediterană, vom sta sub palmieri și vom bea vin. Vom mânca mâncăruri vegetale

picante, care-ți fac sângele să alerge prin vene și fac ca vinul să fie mai gustos.

Julia ascultase emoționată aceste cuvinte. În cele din urmă, se transpuse în visare.

– Ești minunată în candoarea și naivitatea ta, Julia, îi șopti Hanno Rittberg la ureche. Vom merge să dansăm sub cerul liber și deasupra noastră se va arcui bolta cerească plină de stele. Luna se va ridica și va arunca o punte strălucitoare peste marea ușor agitată.

– De unde ai moștenit această înclinație poetică? întrebă ea încet.

– Probabil de la tata, a fost de profesie artist.

– Ce fel de artist? Nu știi nici asta? întrebă Julia mirată.

– Din păcate, nu i-am fost prezentat.

– Asta nu înțeleg. Julia scutură din cap. Ar trebui să afli aceste prime lucruri din viața ta. Și așa este destul de trist că ți-ai pierdut tatăl atât de devreme.

Tânărul domn își strâmbă chipul de parcă mâncase lămâie. Apoi oftă.

– Trăiește încă. Apoi își aranjă cravata. Acum te-am șocat sau ce? O privi pe Julia puțin nesigur, căci se pregătea să termine cu destăinuirile.

Hanno nu amintise niciodată de părinții săi. Julia crezuse că, asemeni ei, și el era orfan.

– Cum ar trebui să fiu? întrebă ea cald și-i apăsă duios mâna. Se gândea la micuțul Hanno, care desigur trebuise să se descurce nu o dată singur, fără a putea fi îndrumat de tatăl său.

– Gata, să uităm trecutul. Să trăim în prezent! Hanno ridică glasul și înclină paharul în fața Juliei. Noroc!

– Noroc, răspunse și ea și gustă doar vinul din pahar.

– Nu fi mereu atât de prudentă, de parcă ți-e teamă că vinul ar fi amestecat cu otravă.

– Pe urmă, n-am să pot să mai înțeleg nimic, amețesc ușor.

Ce vor crede apoi unchiul și mătușa?

– O cerule, câteodată aș vrea să pot trimite scumpele tale rude pe lună. Tu n-ai nici măcar dreptul să bei ce-ți place?

Cum Julia îl privea șocată, se scuză imediat.

– Considerația ta perpetuă pentru unchiul și mătușa mă fac să-i iert, micuțo! Poți să faci din mine ce vrei.

Julia aplecă vinovată capul.

– Iartă-mă, murmură ea. În acest moment se simți din nou nefericită. Era un om care nu vroia și nu putea să facă rău nimănui. Am să încerc să vorbesc cât

mai curând cu unchiul și cu mătușa despre tine, spuse apoi Julia.

– Și ce mă așteaptă după aceea? întrebă el cu un zâmbet sarcastic.

O invitație ultraoficială cu surle și trâmbițe, la care voi fi analizat cu lupa, nu?

– Probabil, murmură Julia.

– Nu arată foarte promițător.

– Poate nu, dar crezi că există o altă cale, Hanno?

Ospătarul veni și le servi un preparat din orez asortat cu câteva feluri de carne și o garnitură specifică țărilor situate în zone mai calde.

Hanno o servi pe Julia cu toată atenția. Nu putu totuși s-o împiedice să muște dintr-un ardei iute, pe care-l luase odată cu o păstaie mare.

Juliei începură să-i curgă șiroaie de lacrimi, simțea că nu are aer, iar gura îi ardea de parcă luase foc.

– Nu înghite! o atenționă Hanno, îngrijorat.

Însă deja înghițise. Julia mâncase apoi într-un dispreț deplin față de moarte și băuse un pahar întreg de vin, încercând să alunge arsura puternică din stomac. Obrajii săi începuseră imediat să se îmbujoreze.

– Aș vrea ca de fiecare dată când mergem să mâncăm împreună, să nu fii atât de neatentă și să iei

ceva atât de iute, își spusese apoi părerea tânărul domn și din nou schițase un fel de zâmbet.

– Cum așa? întrebă Julia, buimăcită.

– Pentru că după aceea trebuie să bei și devii și mai fermecătoare decât ești.

– Lingușitorule.

– Nu, doar nu crezi că vorbesc așa, degeaba, micuțo, o contrazise el cu putere. Ești pentru mine o adevărată revelație, o minune. Își căutase atent cuvintele și acum se aproba singur, satisfăcut că le găsise.

***

Într-un târziu, când ajunsese acasă, Julia sperase că rudele sale se culcaseră. Dar se înșelase. Unchiul ședea într-un fotoliu comod, învăluit într-un nor de fum de țigară și aștepta. Iar mătușa croșeta.

De fiecare dată, Julia aștepta să fie întrebată de mătușa sa, în timp ce aceasta lăsa din mână nenumăratele șosete gri, pe care nu le termina niciodată. Unchiul Anton nu putea totuși să-i dea dispoziții!

Acum, ar fi fost cel mai bine ca odată ajunsă acasă să se ducă fără ceartă în camera ei și să se întindă în pat. În momentul de față, lucrul devenise desigur imposibil. Așa că după ce își aranjase inutil un timp părul negru și lung, și își șterse cu batista ultimele resturi de ruj de pe buze, se privise cu teamă în oglindă, își luase inima în dinți și cu o figură cât se poate de naturală întrase în locuință.

Mătușa lăsase din mână ciorapul pe care-l tricota, iar unchiul Anton o privise pe deasupra cărții.

– Bună seara, spusese Julia

– Bună seara. În sfârșit, ai ajuns acasă, copilă! Mătușa Wilma râsese prietenoasă. Julia observase totuși că unchiul, ascuns în spatele ușii celei mari o privea și calcula cu voce tare orele întârziate.

– Ai ajuns foarte târziu acasă, o mustrase dezaprobator generalul de altădată. Asta nu-i este permis unei fete atât de tinere.

Atâta timp cât trăia în casa rudelor sale, Julia nu putea să nu se poarte cuviincios și cu rușine față de unchiul său. Ea se îmbujorase și privise jenată în jos spre vârfurile pantofilor.

– Dar Anton, Julia a fost doar la aniversarea zilei de naștere a unei prietene. Nu putea să plece înaintea celorlalți oaspeți, îi luase apărarea, doamna Wilma.

– Nu găsesc că este corect ca Julia în ultimul timp să plece singură atât de des de acasă, scumpă Wilma. Când sora mea era așa tânără ca Julia, serile trebuia să rămână totdeauna acasă. Nu trebuie să uităm că dacă dorea să iasă din casa părintească, trebuia să fie însoțită.

– Anton, timpurile s-au schimbat mult de atunci, nu poți contesta asta, susținuse mătușa Wilma partea Juliei.

– Din păcate! Însă dacă mă întrebi, sigur nu în bine, bombănise bătrânul domn. Poți citi în fiecare zi încotro se îndreaptă lucrurile! Apoi ridicase mâna acuzator și înșirase bătând aerul cu ea: asasini, ucigași, tâlhari, hoți, astea sunt produsele noii educații și a așa-numitei libertăți a tinerilor.

Juliei îi tremurau genunchii. Se simțea ca în fața unui judecător și ceru voie să se așeze.

– Dar, desigur, copilă. Mătușa îi zâmbise prietenos și apoi se îndreptase spre soțul ei.

– Acum nu trebuie să exagerezi, Anton, îl dojenise ea cu blândețe. Decăderea bunelor maniere nu poate fi pusă doar în sarcina tineretului, deoarece și adulții au o mare parte de vină.

Julia îi mulțumise mătușii sale în gând și răsuflase ușurată. Acum, unchiul și mătușa discutau aprins pe

această temă. Atenția unchiului fusese distrasă de la împricinată.

În fapt, aveau dreptate. Fiecare din cei doi își susținea energic punctul de vedere.

Julia căscă pe furiș. Atunci, Wilma i se adresă din nou.

– Ei, copilă, cum a fost? o întrebă ea prietenos.

Julia ar fi vrut ca mătușa să nu-i fi pus niciodată această întrebare.

– Foarte drăguț, răspunsese ea, parcă paralizată.

– Anton, noi trăim de câțiva ani prea retras, spuse mătușa, acum curajoasă. Chiar m-am gândit la asta în ultimul timp: n-avem dreptul să-i cerem Juliei să respecte un program atât de restrictiv. Este acum la vârsta măritișului și trebuie să cunoască bărbați tineri.

Julia își frângea mâinile în poală și dorea doar ca discuția să se termine. Oare ce ar fi comentat unchiul și mătușa dacă le-ar fi spus în mod direct că bărbatul cu care vrea să se căsătorească există deja de multă vreme? Ar fi desigur complet șocați și ar fi considerat-o ca pe o delincventă.

– Hai să te culci, Julia, o invită doamna Wilma pe fată cu blândețe. Cu sinceritate, ar fi vrut să-și elibereze nepoata din această cumplită stare de vinovăție.

Julia se ridică imediat. Dădu mâna cu unchiul și mătușa, îi sărută cumva în aer și se bucură din inimă când putu să închidă ușa în spatele său.

***

În ziua următoare, Julia se sculase proaspătă ca totdeauna și se apucase de treabă. Unchiul și mătușa nu aveau nimic împotrivă ca o fată să știe să pregătească un prânz frugal unui bărbat și în general să se descurce cu treburile casei. Așa că Julia, după ce-și dăduse examenul de bacalaureat, o ajuta câteodată pe mătușa sa la gospodăria casei. În acest moment ea ședea în fața mașinii de cusut. Ridică ușor capul și oftă. Hanno desigur ar râde dacă ar putea s-o vadă. Pe el nu și-l putea imagina stând într-un așternut recondiționat!

Julia își cosea visele sale de viitor cu un cearșaf pe care tocmai îl peticea. Își dorea o locuință mică, dar modernă. Pentru ea însăși nu avea nici o pretenție, dar se gândea la ce spunea mereu Hanno.

Ușa se deschise. Julia tresări speriată. Era plecată cu gândurile departe, în viitor.

– Julia, tocmai am vorbit cu unchiul Anton. Vrem să-ți oferim o companie. Doamna Wilma nu vroise să întârzie nici o secundă să-i transmită această importantă noutate. Acum aștepta emoționată reacția Juliei.

Fata izbuti cu greu să depășească așteptarea îndoielnică. "Mătușa Wilma așteaptă de la mine să mă bucur", gândi ea într-un târziu. Dar nu era în stare pe moment să se bucure.

– Aaa ... asta e minunat, reuși ea să articuleze cu greu.

– Nu-i așa? Chiar m-am gândit pe cine am putea să invităm. Unchiul și cu mine ne-am gândit la paisprezece până la cincisprezece musafiri, deoarece pentru mai mulți casa noastră este prea mică. În vestibulul de la intrare se va dansa.

– Sigur, murmură Julia și se gândea în sinea sa cu îndârjire cum să oprească șirul conversației cu mătușa sa și să aducă vorba despre Hanno. Dar doamna Wilma continuă repede:

– Cred că putem oferi doar un bufet rece. Este mult mai practic și mai ușor. Putem pregăti din timp toate gustările.

– Mătușă ... începu Julia timid.

Atunci, se auzi sunând la ușa de la intrare.

– Scumpo, ești total copleșită. Mătușa Wilma o mângâie ușor pe obraji. Vorbim imediat. Mă duc mai întâi să deschid ușa.

Julia luă o figură plină de melancolie, când, apropiindu-se de fereastră, privi afară în grădina încă verde. Frunzele castanului cel bătrân erau galbene, o parte din ele căzuseră deja la pământ. Rigolele erau însă de un verde intens, pline de viață, și arătau îngrijite. Unchiul își dădea cu prisosință osteneala pentru asta. Julia auzi ușa închizându-se și pentru o clipă zări poștașul care se îndrepta pe aleea acoperită cu dale, trecând prin grădină spre ieșire. Părăsi cămăruța încropită la mansarda căsuței și intră în camera de zi, unde unchiul și mătușa se aflau în acel moment împreună. Mătușa Wilma tocmai își ștergea ochii.

– Ah, vino încoace, Julia, spuse ea grăbită. Am primit o veste tristă. Citește!

Fata se apropie și luă scrisoarea pe care mătușa i-o întinse. Julia văzu mai întâi un scris energic, bărbătesc, care trăda că bărbatul se afla într-o stare emoțională deosebită.

"Dragă mătușă, dragă unchiule,
Trebuie din păcate să vă dau o știre tragică.

Soția mea a fost lovită în plin ieri seară de un motociclist și se află grav rănită la spital. Nu există însă nici o speranță. Ea și-a exprimat dorința să vă vadă încă o dată. Vă rog din suflet să i-o îndepliniți. Vă salut cu dragoste, Bernhard".

– Ce îngrozitor! murmură Julia, șocată. Simți nevoia să se așeze. Mătușa ei o aprobă, plângând în continuare în hohote.

– Să sperăm că doctorii se înșală. Ilse este doar atât de tânără, are doi copii ...

– Nepoata ta este foarte destoinică, interveni și generalul pe un ton grav, detașat, care pentru el exprima o deosebită considerație. Ei au fost atât de fericiți împreună. Nu mai știu exact cum s-au căsătorit.

Wilma încerca să-și potolească durerea și se ștergea întruna cu batista pe față.

– În orice caz, doar n-a murit încă, Wilma, își aduse generalul soția la realitate. Și unde există viață, există totdeauna speranță.

Astăzi, timbrul graseiat al unchiului său deranja în mod deosebit urechile Juliei. Mătușa Wilma, dimpotrivă, aproba totul drept consolare.

– Trebuie să plecăm imediat la ei.

Când avem primul tren? Mătușa Wilma sări de la locul său, ca și cum ar fi vrut să-și grăbească picioarele să prindă trenul.

Cea nefericită era fiica cea mare a fratelui său. Ea îi fusese totdeauna foarte apropiată. Înainte ca Julia să vină la ei, Ilse venea adesea în vacanță, să le fie alături. Așa că mătușa și nepoata se simțiseră foarte legate una de cealaltă.

– N-aș vrea să fiu răutăcios, Wilma. La răsturnări de situații atât de grave nu poate nimeni să se aștepte, o avertiză totuși generalul. Wilma îl ascultă și se așeză din nou, docilă.

Julia merse la telefon. Se adresă apoi unchiului.

– În ce direcție trebuie să plecați? întrebă ea calm.

Julia nu știa că nepoata mătușii Wilma era căsătorită de câțiva ani cu un moșier. Ea însăși fusese reținută atunci la pat de o gripă, când avusese loc nunta. Așa că nu putuse participa alături de ceilalți și nu știa nici numele satului în care trăia de atunci nepoata iubită a mătușii Wilma.

Unchiul Anton salută inițiativa Juliei și-i spuse numele gării.

Julia trebui să aștepte un timp până se făcu în sfârșit legătura. După o scurtă convorbire, așeză receptorul înapoi în furcă.

– Puteți pleca chiar astăzi. Până atunci, mai este încă ceva de așteptat.

– Nu-i nimic, spuse grăbit mătușa Wilma și își privi bărbatul. El aprobă și se ridică din fotoliu.

Julia îi ajută să-și facă bagajul. Se îngriji ca unchiul și mătușa să aibă măcar pâine cu unt pentru drum.

Apoi, doamna Wilma se despărți de Julia și se gândi că este pentru prima dată când își lasă nepoata singură.

– Dar, mătușică, doar nu mai sunt un copil!

– Sigur că nu, însă ... Doamna Wilma o sărută.

– Vă așteaptă taxiul, le aminti nerăbdătoare nepoata.

Atunci, mătușa oftă și o îmbrățișă încă o dată pe Julia.

– Fii curajoasă, copilă! murmură ea. Apoi se întoarse și porni cu pași hotărâți alături de soțul său spre automobilul care aștepta.

Julia îi urmări pe amândoi cu privirea, în timp ce gândea în sinea sa că tânăra femeie, necunoscută ei, poate se va face totuși bine.

Capitolul 2

Julia îl sună pe Hanno la locul lui de muncă. Îl chemase doar să-i audă vocea. Așa că așteptă legătura cu secția de confecții pentru bărbați a supermarketului și fu fericită când în sfârșit Hanno sosi la telefon.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el iritat.

– M-am gândit, vroiam ...Julia fu neplăcut surprinsă. Crezuse, după părerea ei, că Hanno se va bucura de faptul că i-a dat telefon.

– Julia, șeful secției nu vede cu ochi buni dacă cineva este chemat la telefon în interes privat, îi întrerupse el șovăiala.

– Ah, desigur, aprobă Julia. Șeful secției trebuie să fie foarte exigent.

Scuză-mă, n-am vrut să-ți produc neplăceri, murmură ea apoi.

– Știam eu, micuțo, răspunse Hanno, ceva mai conciliant. Ce este așa de important?

– Unchiul și mătușa tocmai au plecat. Vezi tu, s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat ...

– Și pentru o știre atât de minunată, ești așa de tristă? îi strigă Hanno. Vocea sa sună dintr-o dată deschis și plină de voie bună. Vin la tine imediat ce facem închiderea. Pa!

Înainte ca Julia să-și poată reveni din surpriză, el închisese.

În orele următoare, Julia se bucurase de singurătate. Își făcuse o lungă baie fierbinte, își spălase părul și se îmbrăcase cu grijă. Acum era plină de voioșie și privea din când în când pe furiș la ceas. Dorea să fie gata când va sosi Hanno s-o ia în oraș.

Cum sună la ușă, sări imediat să deschidă.

– Hanno, spuse ea fericită, și-l primi radioasă.

Se gândise că va rămâne s-o aștepte la ușă până își va îmbrăca mantoul.

– Arăți strălucitoare și ce parfum are părul tău, iubito! El intrase între timp în vestibul, închisese cu grijă ușa în urma sa și în momentul următor o trăsese pe Julia la pieptul său.

Apoi o copleșise cu sărutări fierbinți.

– Hanno, șoptise ea, când reușise să-și recapete răsuflarea.

– Am fost puțin prea furtunos? Credeam că-ți va face plăcere, râse el mulțumit. Julia se înroșise toată. Tânărul bărbat o găsea atât de fermecătoare, încât o trase din nou lângă el. Cât de îndatorat sunt scumpelor tale rude, spusese el cu ochii înfierbântați.

– De ce?

– Ei, așa, că în sfârșit ne-au oferit ocazia unei seri plăcute. Apoi privi apreciativ marele vestibul și aprobă.

– Este un pic de modă veche, dar îmi place, tapetul are valoare! Nu sunt chiar sărace rudele tale! Apoi râse. Nu mă privi așa, ca un copil care l-a văzut pe Moș Crăciun.

Julia sughiță. Erau momente în care Hanno îi părea îngrozitor de străin. Îl întrebase chiar de câteva ori, de unde vine. Probabil simțea că nu-l cunoaște îndeajuns. Asta trebuie să fie, își oferise în sinea ei explicația.

– Vroiam ... doar să-mi îmbrac repede mantoul.

– Mantoul? O ridică în brațe și scutură din cap. Tocmai m-am hotărât că astăzi putem rămâne la tine. De ce să ne stresăm în oricare din localuri?

Putem să ne simțim aici mult mai comod!

Julia se înroși puternic. Văzu în trecere covorul persan pe sub picioarele sale.

– Asta ... asta nu avem voie, murmură ea nefericită.

– Oh, Julia ești într-adevăr răpitoare! Cum poate fi o fată de vârsta ta atât de naivă? Câteodată, vreau să spun. Chiar nu știi ce se petrece în lume?

– Eu ... nu știu, continuă ea tulburată. Dar unchiul și mătușa vor fi sigur șocați ...

– Unchiul și mătușa sunt departe de primejdie, îi veni el în întâmpinare. Ei nu vor afla niciodată că micuța lor Julia a fost atât de curajoasă, așa cum desigur așteptau de la ea.

– De ce ești deodată atât de nesuferit cu mine? îl acuză ea și lacrimile începură să-i inunde ochii.

– Sunt într-adevăr?

Iartă-mă. O luă din nou în brațe și o sărută fierbinte, pătimaș. Sub sărutările lui Julia, se înmuie în mâinile sale ca ceara.

– Acum e totul bine între noi? întrebă el râzând când îi dădu drumul.

Julia nu putu decât să aprobe. Râdea acum din nou.

– Ai ceva împotrivă să mă conduci și să-mi arăți și mie casa rudelor tale?

Hanno Rittberg își puse duios brațul peste umerii Juliei și o strânse lângă el.

Julia aprobă după o scurtă ezitare. Avea din nou dreptate, se comporta ca o fetiță și nu ca o persoană adultă.

– Vino, spuse ea. Îl conduse apoi pe Hanno dintr-o cameră în alta. Casa arăta veche, dar dotările sale costisitoare îți impuneau. Aceste aprecieri o linișteau pe Julia și o bucurau.

– La această masă de scris a mâncat și a lucrat adesea domnul general, stabili vizitatorul și arătă o piesă de mobilă impunătoare de sub fereastră.

– Unchiul petrece și astăzi câteva ore în camera sa de lucru. Dar păstrează totul în cea mai perfectă ordine. După el, nu e niciodată nimic de aranjat. Acum arată doar pentru moment puțin mai rău, deoarece unchiul a trebuit să plece brusc din mijlocul acțivității sale datorită unei scrisori urgente. Îți spuneam că el și mătușa au plecat copleșiți de o veste tristă.

Hanno Rittberg aprobă, înțelegător. Apoi făcu un pas mai în interior.

Evident, dacă bătrânul domn ar fi fost de față, i-ar fi plătit serviciile cu un cec. Carnetul de cecuri ședea deschis încă pe masă.

Julia îi prezentă biblioteca cea mare care cuprindea aproape întregul perete.

– Unchiul mi-a permis să împrumut orice carte de la el. Nici nu știi ce cărți prețioase are. Era atât de mândră de bibliotecă, încât pur și simplu nu observă că Hanno o trăgea după el.

– Da, desigur ... îi șoptea Hanno Rittberg și privea pe ascuns spre masa de scris.

Tocmai vroia să deschidă ușa dulapului, când Hanno îi prinse încheietura mâinii.

– Nu acum, Julia. Putem să privim mai târziu colecția de cărți a unchiului tău. Nu mi-o lua în nume de rău, dacă-ți mărturisesc că am o foame uriașă. Nu e posibil să mă salvezi de la moarte prin înfometare? Și rânji convingător.

– Oh, săracul de tine, desigur am să pregătesc repede o gustare pentru tine.

Julia se simți din nou mândră de ea.

– Cât de uitucă pot fi uneori, se mustră ea. Ar fi trebuit să mă gândesc că vii de la slujbă și n-ai mâncat încă.

– Acum, chiar atât de rău nu-mi e.

– Știi ceva, strigă ea din bucătărie, pregătesc o masă caldă pentru amândoi. Adică ... dacă nu durează prea mult pentru tine.

Aș avea nevoie de circa douăzeci de minute.

– Ar fi grandios, acceptă el, dar apoi scutură negativ din cap. Nu, Julia nu pot aștepta atâta și nici ca tu să-ți strici seara special pentru mine. Doar nu ești femeie de serviciu. Nu, iubito ...

Julia râdea acum, veselă și fericită.

– Trebuie să-ți mărturisesc că vei avea o soție căreia îi place foarte mult să gătească.

***

Julia trebăluia prin bucătărie. Slavă Domnului că mătușa lăsase cămara și frigiderul pline.

Gândurile îi zburau la Hanno. "Dacă așteaptă prea mult?" se gândea ea. Își puse în grabă șorțul de bucătărie și intră în camera de zi.

– Hei, dar... murmură ea surprinsă.

Fotoliul în care stătuse Hanno era gol.

– Hanno! strigă ea tare, și-l căută cu privirea prin camere.

– Unde arde?

Julia răsuflă ușurată când îl văzu ieșind din camera de lucru a unchiului Anton.

– Hanno! Fugi spre el și-l cuprinse în brațe, agățându-se de el. Ce spaimă am tras! îi spuse ea. Am crezut că te-am supărat și ai plecat.

– Unde puteam să fiu, prostuță mică ce ești? Vocea lui se modulă ușor. Julia nu observă. Nu remarcă nici că ascunde ceva în mână.

– Cât poți fi de fricoasă, iubito! Am vrut mai întâi să mă ascund, doar că nu-mi aminteam exact drumul înapoi în camera de zi. Așa că m-am oprit în camera de lucru a unchiului tău. Apoi m-au atras cărțile și am pierdut puțin timp în fața marii biblioteci, până când m-ai strigat.

Acum, râseră amândoi. Julia se simți din nou ușoară și se liniști.

Își dădu multă osteneală cu așezarea mesei. După o scurtă ezitare, scoase serviciul de porțelan de Meissen al mătușii din dulap. "Sfinte Dumnezeule, sper să nu se întâmple nimic cu el", se rugă ea. Însă nu putea să piardă ocazia de a-l servi pe Hanno în cel mai frumos serviciu de porțelan.

Apoi, când se așezaseră la masă, rămase complet mirată că Hanno nici nu bagă de seamă această deosebită onoare.

El apreciase doar că mâncarea are un gust bun și-și mai umpluse o dată farfuria.

– Ce om norocos sunt, Julia! N-am primit numai cea mai deșteaptă și frumoasă fată din lume, ci și cea mai grozavă bucătăreasă.

Îi luă apoi vârfurile degetelor și le apăsă cu tandrețe.

Julia strălucea de mândrie.

– Noroc, Julia, spuse el și ridică paharul, căci Julia adusese și o sticlă cu vin din pivniță, din cel mai bun an. Pentru dragostea noastră și pentru viitorul nostru! Sper că ne vom căsători curând.

– Și eu, șopti Julia fericită.

– Ai vorbit cumva cu rudele tale despre mine? întrebă el în timp ce se ștergea la gură cu un șervet.

Julia se înroși vinovată, ca o școlăriță și scutură negativ din cap.

– Îți jur că tocmai vroiam s-o fac când a sosit poștașul.

– Ei, poate așa a vrut providența, să n-apuci să faci asta, răspunse el ușurat. Altfel unchiul și mătușa ta n-ar fi plecat atât de liniștiți.

Julia se înroși din nou.

– Aș vrea să spălăm vesela împreună, murmură ea ceva mai târziu.

– Am să te-ajut, se oferi el imediat, plin de bună voință.

– Nu, te rog, mai bine nu acum, să nu cumva ... să spargi ceva, se temu ea.

– Ah, atunci mătușa ta va observa că farfuriile au fost folosite, se strâmbă el. Oamenii bătrâni mai ales țin la lucrurile lor din tinerețe.

– Porțelanul este încă din vremea mamei mătușii.

– Și mai rău, fu de părere Hanno, lăsând farfuria din mână. Atunci, poate că ar trebui să fie înlocuit.

Julia scutură negativ din cap. Oare Hanno nu poate într-adevăr aprecia valoarea serviciului? Probabil că nu. Era un bărbat modern, asta aflase deja Julia. Cum ar putea să-i ceară să aprecieze astfel de lucruri de care el era complet străin?

– Unchiul tău nu are un "țoi", o sticluță specială pentru băuturi, prin casă, scumpo? dori Hanno să știe și se uită în jur.

Julia se duse spre bufet. În spațiul rezervat barului stăteau aliniate sticle.

– Unchiul Anton bea destul de puțin.

– Bătrânul are gust, remarcă Hanno. Trăsnet! Ridica o sticlă după alta, citea etichetele și le punea la loc. Apoi, se decise să se oprească asupra unui vechi coniac franțuzesc.

– Dar să nu bei mult din el, altfel unchiul o să observe, îi aminti Julia.

Întâmplător, știa că unchiul servea din această sticlă la ocazii cu totul speciale.

– În ordine, micuțo, aprobă Hanno. Să luăm ceva și pentru tine!

– Nu vreau nimic, spuse Julia.

– Nici nu poate fi vorba. Singur, n-are nici un gust.

– Ei, bine, atunci am să iau un lichior.

Hanno luă și o a doua sticlă. Se așeză apoi comod în fotoliul care credea el era al unchiului Anton.

– Aici, totul este într-adevăr comod, aprecie el. N-am putea aprinde focul în șemineu? Este atât de dezolant să vezi totul întunecat în jurul tău.

– Ba da, desigur...! Și Juliei îi făcea plăcere când focul arunca scântei în șemineu, dar mătușa Wilma îl aprindea doar la sfârșitul săptămânii, când totul însemna reculegere. Altfel, folosirea sa zilnică devenea costisitoare.

– Te rog, iubito, fii așa drăguță și aprinde focul, o rugă Hanno.

Imediat după aceea, în cămin se ridicară flăcările jucăușe ale focului. Deși se vroia un tip modern și se declarase împotriva vechilor obiceiuri, Hanno se simțea extraordinar de bine lungit pe sofa și o trase pe Julia lângă el.

– Îmi place atât de mult, declară el, și continuă.

Și noi ne vom face în căsuța noastră un șemineu, nu-i așa, scumpo?

– Căsuță? întrebă Julia uimită. Ești cumva proprietarul casei?

– Încă nu, însă pentru ce nu există, pot doar să am speranțe. Am un contract de economii pentru construcții.

– Extraordinar, ești totuși un tânăr prevăzător, declară Julia surprinsă.

– Am simțit că între noi există o potrivire unică pe lume! Hanno rânji din nou. Paharele stăteau pe măsuța mică din fața lor. Trebuie să ciocnim în cinstea căsuței noastre cu șemineu!

Julia aprobă, mișcată. Acum totul era minunat, ședea alături de Hanno în fața șemineului și povesteau împreună.

Ceva mai târziu el căutase la radio o muzică duioasă și avusese noroc. Se transmitea muzică de dans.

– Haide Julia, șopti el și o luă pe sus.

– Cred că sunt puțin ametită! râse Julia. Știi, n-am fost niciodată mai fericită ca astăzi, îi mărturisi ea.

– Ai să fii mereu fericită, micuțo. Doar ne iubim, nu-i așa? îi murmurase el la ureche.

Ea aprobase.

– Ne iubim, repetase ea fericită.

Hanno o ținea strâns și o conducea ușor deasupra covorului persan.

– Mă simt de parcă plutesc. Julia închise ochii copleșită și simți buzele lui Hanno fierbinți și apăsat peste gura ei.

Julia găsea că este firesc să danseze cu el și să se simtă atât de fericită. Hanno și cu ea aparțineau doar unul celuilalt. Se vor căsători curând și-și vor construi o casă cu șemineu. Vor avea copii, care se vor juca în grădina din spatele casei ...

***

În dimineața următoare, Julia se trezi târziu. Avea dureri de cap. Mai întâi, nu știu unde se află. Apoi începu să-și amintească noaptea trecută.

Își apăsă fața în pernă. În ciuda căldurii corpului lui, care rămăsese parcă agățată de ea, se simțea rece, iar obrajii îi ardeau de rușine.

Julia se simțea totuși cumva învinsă. Ar fi dorit să nu-i fie rușine de dragostea ei, era o prostie, așa îi spusese Hanno ieri seară. Și-i dăduse dreptate. Exista

însă oare ceva frumos, măreț în această dragoste? Ar fi vrut doar ca unchiul și mătușa să știe despre asta și să fie de acord. Se ridică în grabă și se îmbrăcă.

La ora zece, ca de obicei, sosi femeia de serviciu. Aceasta începu să strănute imediat.

– Domnișoară, nu simțiți? Țigaretele generalului miros altfel.

– Nu simt nimic, spuse Julia.

În acest moment, sună telefonul. Julia fugi spre el.

– Ilsei îi merge rău. Am apucat însă să schimbăm câteva cuvinte cu ea. Acum este inconștientă. Mai rămânem încă aici, spuse generalul în felul său telegrafic.

Pentru după-amiază, Julia făcu aprovizionarea pentru orice eventualitate cu o sticlă de coniac, câteva sticle cu vin și alte delicatese. Cheltuielile lăsaseră o gaură în bugetul ei, dar nu dorea în nici un caz să-l ospăteze pe Hanno în continuare din alimentele care aparțineau de drept mătușii și unchiului.

În mod tacit, spera să nu se repete povestea de ieri și să rămână din nou acasă. Nici ieri nu avusese această intenție, dar totul se petrecuse altfel decât dorise inițial. Dacă întâlnirea lor va lua din nou un traseu asemănător?

Hanno Rittberg sosi și aduse cu el un buchet mare de trandafiri roșii.

– Celei mai frumoase fete din lume aceste prețioase flori, îi șopti el când i le oferi.

– Mă răsfețI peste măsură, șopti Julia și-și ascunse fața în trandafirii parfumați, înfloriți doar pe jumătate.

– Te voi răsfăța mereu, iubito, o asigură el și își scoase mantoul, înainte ca Julia să i-l ceară. Albastrul îți stă minunat. Rămaseră din nou acasă. Mâinile lui o prinseră de umeri. O trase spre el.

– Părul tău miroase mereu a vară și fân proaspăt. O îmbrățișă, apoi îi căută buzele. Julia se simțea ca întotdeauna zăpăcită când Hanno era lângă ea și o copleșea cu dragostea lui.

Capitolul 3

În ziua următoare, sună mătușa Wilma. Avea vocea înlăcrimată.

– Ilse a adormit pentru totdeauna. Este nedrept! Bernhard este complet deznădăjduit. S-a bucurat că am venit și cel puțin pentru moment pot să mă ocup de gospodăria casei.

– Cât de nedrept, șopti și Julia, impresionată. Mătușa Wilma îi spuse apoi data înmormântării. Poți să vii cu o zi mai devreme, copilă.

– Desigur, fu de acord Julia. Apoi trebui să se așeze, căci deodată semnificația acestei tragice întâmplări îi deveni foarte reală. Poate că și această tânără femeie și soțul ei fuseseră odată așa fericiți. Acum, ea era moartă, copiii plângeau după ea, iar

soțul era distrus ... Iar ea, Julia, se gândise în tot acest timp doar la propria ei fericire.

Când Hanno sosi pe seară, Julia îi povesti despre convorbire și desigur faptul că va trebui să plece și ea la înmormântare.

El mormăi ceva neinteligibil.

În dimineața următoare, când vroia să plece, Julia se simți ca zdrobită. Gâtul o supăra, ochii îi lăcrimau.

– Trebuie să rămâneți la pat și asta cât mai repede! Aveți gripă. Călătoria dumneavoastră la înmormântare nu va avea loc, îi spuse hotărât femeia de serviciu. Apoi sună la moșie, unde erau pentru moment mătușa și unchiul. Mătușa dumneavoastră vă dorește însănătoșire grabnică. Trebuie în orice caz să rămâneți în pat și să chemați doctorul dacă vă simțiți mai rău, stabili ea grijulie.

Julia rămase patru zile la pat. Apoi se întâmplă ceva și mai rău.

Hanno, de altfel, nu-și dorise nici el.

– Domnul Rittberg n-a venit astăzi la serviciu, nu știm de ce. Poate are și el gripă, auzi Julia în receptor.

Mulțumi și se târî înapoi în pat. Acum, și Hanno era bolnav. Se simți și mai speriată, căci nu știa deloc unde locuia el de fapt. Amintise de mai multe ori că stă în gazdă. Julia nu era totuși o femeie foarte

curioasă. Dar el nu se gândise niciodată să-i spună nici strada, nici numărul la care locuia, și apoi ea nu mai insistase să-l întrebe.

Pentru Julia, zilele i se păreau acum fără sfârșit. Se odihnise ce-i drept destul de bine, dar se simțea singură în casa cea mare, singură cu sentimentele și grija pentru Hanno. Își făcuse o mie de gânduri despre el. Dar nu îndrăznise să meargă să-l caute la supermarket sau să încerce să afle de la șeful de secție adresa lui. Știa precis că lui nu-i face plăcere.

De la mătușa Wilma primi o lungă scrisoare. Se ocupa încă de supravegherea gospodăriei nepotului. Tânărul moșier avusese și el gripă. Acum căzuseră bolnavi cei doi copii. Așa că mătușa nu-și putea părăsi încă nepotul, acum văduv.

"Sunt bucuroasă că ție îți este din nou bine. M-am gândit dacă n-ai putea să mă ajuți puțin. Eu nu mai sunt tânără și constat asta în fiecare zi."

Julia citi încă de două ori încheierea scrisorii înainte de a realiza ce trebuie să facă. Mătușa Wilma vroia ca ea să vină la moșie ca s-o ajute.

Ideea în sine nu o șocase, dar în aceste circumstanțe, totul în ea se împotrivea.

Nu se putea despărți așa de simplu de Hanno!

Julia era pentru prima dată în viața sa complet încurcată.

Tocmai când nu știa încotro s-o apuce, sună Hanno la telefon.

– Alo, iubito, se alintă el. O suna de la o cabină telefonică. Se auzea destul de prost.

– Hanno, șopti Julia, emoționată. Lacrimile îi inundaseră ochii.

A trebuit să ies să-mi cumpăr ceva de mâncare, de aceea m-am târât afară din pat.

– Oh, Hanno, unde locuiești? Vin să te ajut, să am grijă de tine. O, Doamne câte griji mi-am făcut din pricina ta, se plânse ea.

– Foarte drăguț din partea ta că te-ai gândit, dar gazda nu-mi permite să aduc doamne în vizită în camera mea.

– Dar ești bolnav, doar nu poate avea nimic împotrivă dacă cineva se interesează de tine! exclamă Julia, intrigată.

– Nu știi ce înseamnă să stai cu chirie, Julia, spuse Hanno Rittberg cu amărăciune. Nu, nu este nevoie să vii, cred că în scurt timp mă voi simți mai bine, încât vom putea să ne întâlnim. Rudele tale s-au întors? se interesă el imediat.

– Nu ... și Julia îi vorbi despre scrisoarea mătușii Wilma. Aștepta înfrigurată reacția lui Hanno. Ce-ar trebui să fac? întrebă ea în final.

– Dar nu-ți rămâne altceva de făcut decât să împlinești dorința bătrânei.

Julia oftă.

– Da, desigur, murmură ea. Plec mâine dimineață.

***

Aici nu voi mai fi consolată de nimeni, se gândea Julia disperată, când coborî din trenul cursă. Privi în jurul său în micuța gară. În afara ei, mai părăsiseră trenul doar câțiva călători.

Avu sentimentul că a fost aruncată de soartă la capătul lumii, unde doar vulpile și iepurii vor veni să-i ureze noapte bună.

Totul era învăluit într-o ceață profundă, o zi în care cu adevărat nu se întrezărea nimic luminos.

Julia își luă geamantanul și geanta de voiaj și se pregăti de drum lung.

Se potrivea cu prezentul plictisitor și dezolant, cu vremea și cu starea sa sufletească.

În plus, nimeni nu venise s-o aștepte, gândea ea descurajată.

Dar tocmai atunci un bărbat în vârstă se apropie de ea.

– Dumneavoastră sunteți, domnișoară? întrebă el dintr-o suflare, oprindu-se în fața Juliei.

Julia avea totuși simțul umorului, dar în sinea sa totul îi părea acum complet pierdut.

– Sunt Julia Brunken, răspunse ea rigid.

– Total adevărat, așa v-a numit și domnul general. Bărbatul schiță un zâmbet. Ei, am întârziat puțin. A trebuit să merg și la Müller, dădu el Juliei o explicație suplimentară, care de fapt n-o interesa deloc. Atunci, poate vreți să veniți, mai spuse el.

Julia se miră cu ce ușurință ridică și puse bagajul în landou și cât de apăsat călca. Julia își dădu osteneala să rămână pe locul ei.

Desigur, cândva, în vremuri de mult trecute, Julia fusese și ea crescută la țară și știa ce este acela un landou, dar astăzi vederea lui îi mări starea de indispoziție. Oare la moșie nu există nici un automobil?

Ambii cai din fața trăsurii tropăiau din copite și sforăiau.

– Hei, să mergem acum, spuse vizitiul.

Apoi aranjă încă o dată geamantanul în interiorul trăsurii și-i deschise ușa Juliei.

Drumul îi păru lung, fără sfârșit. La un moment dat câteva clădiri străpunseră ceața. Julia nu-și dădu osteneala să ia aminte mai bine prezența lor. Era preocupată să-și găsească echilibrul interior. Unchiul și mătușa nu trebuia să afle cât de nenorocită se simțea, deoarece trebuise să-l lase singur pe Hanno.

În scurt timp însă, călătoria se sfârși. Vizitiul deschise larg ușa trăsurii.

– Am ajuns, spuse el și încercă un zâmbet.

Un baset veni în goană lătrând, înconjură trăsura și se ridică cu labele din față pe vizitiu.

– Nu mai fi așa sălbatic! îi spuse el.

Când Julia coborî din trăsură, trebui și ea să se supună ceremoniei de primire a basetului Waldi. Era inevitabil ca labele câinelui să nu lase urme de praf pe poalele mantoului Juliei.

– N-ai să fii niciodată un câine bine crescut, se auzi vocea mătușii Wilma, certându-l.

Ea văzuse trăsura venind și ieșise din casă în întâmpinare. Julia remarcă imediat cât de obosită și de încordată arăta mătușa sa.

– Julia, ce frumos din partea ta că ai venit. Bun venit în Linteln!

"Mătușa Wilma se bucură" își spuse Julia în sinea sa. Bătrâna doamnă o luă la pieptul său și o bătu ușor pe spate.

– Copilă, ne-ai lipsit foarte mult, spuse ea.

Apoi se întoarse spre vizitiu.

– Karl, du te rog bagajul nepoatei mele în casă.

Vizitiul aprobă și luă imediat geamantanul și geanta domnișoarei.

– Karl este o perlă de om, explică mătușa Wilma. În ciuda vârstei, este încă la slujbă, deoarece Bernhard are atâta nevoie de el, iar aici este mare nevoie de personal.

Mătușa Wilma o luă apoi de mână pe nepoata sa și intră cu ea în casă.

– Sper că ai avut o călătorie destul de bună, copilă scumpă, încercă ea să afle, plină de grijă.

– Ei, da, desigur, cum altfel? o asigură Julia.

– Îmi pari cumva schimbată. Și doamna Wilma își privi cu atenție nepoata, verificând. Poate din cauza gripei pe care ai avut-o, o mângâie ea. O gripă serioasă te vlăguiește de putere.

– Da, murmură Julia. Era bucuroasă că mătușa găsise singură o explicație.

Doamna Wilma o conduse apoi într-o sală care era plină de trofee de vânătoare.

Dânsa era deja obișnuită cu înfățișarea lor, Julia se opri însă, uimită.

– Oh, Doamne, parcă am intrat într-un muzeu din pădure.

– N-ai gândit chiar greșit. Multe trofee sunt mai vechi de o sută de ani. Toți cei din familia Neuendorf au fost mari vânători.

În camera de zi, cea mai mare cameră a casei moșierești se afla o sobă mare, confortabilă, de teracotă, care transmitea o căldură plăcută. Julia fu surprinsă cât de odihnitoare era această cameră.

– Ei, îți place? o întrebă doamna Wilma. Observase în prealabil cât de impresionată era Julia. Poți să te răcorești puțin, apoi vom bea o cafea împreună. Cu această ocazie, vei cunoaște întreaga familie.

Julia aprobă în tăcere. Se lăsă condusă de mătușa sa într-o cameră de oaspeți, mare și luminoasă, mobilată adecvat.

– Ai aici dulapuri, aici e chiuveta pentru spălat. Dacă vrei să faci duș, trebuie să mergi în camera de baie a lui Bernhard. Îți va da voie cu plăcere, îi explică mătușa. Ne vedem în curând jos, completă ea și ieși din cameră.

Julia își atârnă puținele sale rochii în șifonier. Nu-și adusese multe cu ea. Când coborî mai târziu în

camera de zi, ușa lată cu canaturi era larg deschisă spre altă încăpere. Acolo se adunase în jurul unei mese rotunde întreaga familie.

Unchiul Anton și Bernhard Neuendorf se ridicară, iar cei doi copii priveau curioși.

– Julia, ai venit! Unchiul Anton era evident mișcat când îi întinse mâna. Ai făcut un lucru extraordinar, fetițo.

– Și ea a fost bolnavă, menționă sec mătușa Wilma. Cred că trebuie să vă fac cunoștință unul cu celălalt, Bernhard și Julia.

– Desigur. Generalul făcu un pas înapoi.

Julia văzu în fața sa un bărbat înalt cât un copac, care-i întinse prietenos o mână puternică. Fu surprinsă, căci își făcuse o cu totul altă imagine despre Bernhard Neuendorf.

– Cred că vă puteți tutui, fu de părere mătușa Wilma, acum că v-ați cunoscut reciproc. Ar fi mai ușor și pentru personalul de serviciu, conchise ea.

– Asta nu depinde de mine, spuse Bernhard Neuendorf.

Pe buzele sale apăru un ușor surâs. Atunci, pentru o bună prietenie, Julia.

– Da, Bernhard, răspunse Julia puțin emoționată. Se bucura că acum discuția se va referi la copii.

Până acum, ei sătuseră cumințI pe scaune și așteptaseră. Acum săriră de pe scaune și se grăbiră amândoi nerăbdători spre Julia.

– Tu ești scumpa noastră mătușa Julia? ciripi Gabi cu cei cinci anișori ai ei. Își ținea căpșorul înclinat și o privea pe Julia cu ochișorii ei căprui plini de așteptări.

– Eu sunt mătușa Julia, preciză aceasta zâmbind amuzată. N-avusese de-a face niciodată până atunci cu copii așa de mici și n-ar fi bănuit cât de dulci pot fi.

– Tati a spus că ești o mătușă scumpă, continuă Gabi.

– Asta nu pot să apreciez eu, explică Julia.

– Tati este deștept și știe mereu totul, sublinie Ralf, care era cu un an mai mare.

– Nu vreți mai bine să dăm mai întâi mâna? redresă Julia situația.

Micuții o ascultară. Desigur, mătușa Wilma avusese grijă ca mânuțele lor să fie curate.

– O mătușă scumpă are întotdeauna ciocolată pentru noi, explică apoi Gabi energic.

– Gabi, o aduse tati la respect. Pentru el, situația devenise penibilă, căci Julia se uita acum în podea.

– În sat există precis un magazin, de unde am putea cumpăra.

Am putea încerca mâine să găsim ceva acolo, promise Julia.

– O, bine, atunci am să-mi cumpăr gumă de mestecat și suc dulce, se bucură Gabi.

– N-ai să-ți iei nimic, mai întâi ai să stai potolită pe scaun și ai să te porți frumos. Și tu la fel! Bernhard Neuendorf ridică puțin tonul la ei. Copiii ascultară imediat, se uitară însă mirați la Julia, ca și cum ar fi vrut să-i amintească promisiunea făcută.

***

În ziua următoare începură deja problemele.

– Unchiul Anton și cu mine ne-am gândit că ai putea să rămâi până la primăvară la Bernhard și să-l ajuți dacă te-ai ocupa măcar de copii. Câteva luni trăite aici la țară, după gripa pe care ai avut-o, nu pot decât să-ți facă bine, iar pe de altă parte te-ai putea pregăti pentru starea de viitoare stăpână la casa ta.

Julia deveni în acest moment lividă. Perspectiva de a petrece aici la țară o iarnă întreagă îi produsese o teamă și o groază cumplită. Ca să nu mai adăugăm că nu-l putea vedea pe Hanno.

Atunci, îi auzi pe Gabi și pe Ralf întrecându-se în chiote.

– O, Doamne, iar au pus ceva la cale! Doamna Wilma sări ca arsă și se grăbi spre ușă. Julia o urmă încet, complet derutată.

Nu, se gândi ea revoltată, asta nu-mi pot pretinde. Nu vreau să mă îngrop aici, atât de departe de Hanno...

Când văzu copiii, Julia uită însă de problemele sale și sări speriată să dea o mână de ajutor. Mătușa Wilma era cu siguranță o persoană curajoasă și avea pentru toate întâmplările vieții un sfat, acum însă se afla complet dezarmată în fața celor doi copii.

Gabi și Ralf găsiseră undeva o vopsea verde și se jucaseră de-a pictorii. Aveau amândoi vopsea verde în păr, pe haine, pe față și pe mâini.

– Dumnezeule, șopti mătușa Wilma copleșită. Julia o cuprinse ocrotitor pe mătușa sa de braț și o conduse spre fotoliul cel mai apropiat. Biata de ea tremura din tot corpul de spaimă și de neputință.

– Haide, vino și așază-te, o invită ea cu blândețe. Mă ocup eu de ei. Se întoarse imediat și privi aspru spre copii.

– Ce să fac acum cu voi? întrebă ea mustrător.

– Să spălăm vopseaua, propuse Ralf.

– Da, nici mie nu-mi place așa, completă Gabi.

Își pierduseră acum amândoi prietenia scumpei lor mătuși Julia și ridicaseră brațele stângaci spre ea.

– Nici nu mă gândesc. Asta trebuie s-o faceți voi singuri. Voi singuri v-ați mâzgălit cu vopsea.

La această reacție micuții nu se așteptaseră. O priviră pe Julia cu ochi mari uimiți, căci până acum fuseseră obișnuiți ca mama să repare toate prostiile.

– Haide, arată-mi drumul la baie! ceru ea fetiței.

– Julia, nu poți să faci așa ceva. Încearcă mai întâi cu terebentină, poate reușești, strigă doamna Wilma după ea. Însă fu foarte bucuroasă că în această situație critică, nepoata ei nu s-a arătat descumpănită în timp ce constata că ea nu mai era capabilă să țină în frâu copii atât de neastâmpărați.

Copiii mergeau cu căpșoarele lor vopsite, aplecate înaintea ei. Julia îi urma, zâmbind amuzată de năzdrăvănia lor.

– Așa, acum săpuniți-vă temeinic, îi îndemnă ea pe Gabi și pe Ralf.

Copiii rămaseră descurajați, când observară că vopseaua doar se întindea mai mult, dar nu putea fi îndepărtată. Atunci, luară și mai mult săpun și chiar peria.

– Nu merge! se plânse Gabi.

– Ghinionul vostru, spuse Julia neînduplecată, observând cum copiiilor începuse să le pară rău. Până acum se străduise să rămână aspră. Privindu-le feţişoarele nefericite, era tentată să-i ajute. Însă ştia că nu trebuia s-o facă, deoarece amândoi trebuia să primească această pedeapsă ca o lecţie.

Gabi se căţărase pe un scăunel, să se poată vedea în oglindă. Părul său blond, frumos, uşor buclat, arăta tare rău. Se apucase cu ambele mânuţe de el şi trăgea:

– Asta trebuie să dispară, trebuie să dispară! striga ea necăjită.

– Nu te mai văicări, bombăni Ralf, în timp ce se lupta să-şi stăpânească lacrimile.

– N-am să mă mai joc niciodată cu vopsea, niciodată! se văita Gabi.

– Să sperăm, interveni Julia tăios. Apoi îi privi pe amândoi cu asprime. Am să încerc dacă pot găsi un mijloc să puteţi deveni din nou curaţi. Dar vă spun dinainte, nu va fi distractiv deloc. Doar dacă vă pare într-adevăr rău. Plec puţin, între timp să fiţi cuminţi şi să lăsaţi hainele aici jos pe podea. Nu ieşiţi din camera de baie, altfel ... rămâneţi aşa cum vă vedeţi acum.

Probabil micuţii ar fi promis orice în aceste momente. Rămaseră cuminţi.

Julia fugi la mătușa sa. Ea stătea în continuare în fotoliu, neajutorată.

– Unde pot găsi terebentină?

– Dacă există cumva, ar putea fi în camera de lângă bucătărie. Acolo sunt păstrate măturile și diverse lucruri pentru curățenie.

Julia găsi o jumătate de sticlă cu terebentină. Mătușa Wilma se oferi s-o ajute la procedura de curățire a micuților.

Julia îi făcu însă semn cu mâna.

– Mă descurc singură. Apoi fugi înapoi la micuți și-i frecă până când pielea li se înroșise ca racul fiert. Din păr, vopseaua ieși cel mai greu.

– Trebuie să vă asigur că în zilele următoare o să vă doară la pieptănat, îi informă ea pe amândoi.

Gabi și Ralf aprobară în tăcere. Erau acum blânzi ca mieii.

Totul durase circa o oră. Nu servea la nimic acum să-i mai îmbrace pe copii. Așa că Julia le puse doar halatele de baie și-i duse în dormitorul lor.

Se bucura în sinea ei de laudele mătușii Wilma, când va vedea din nou copiii curați.

Atunci, ușa se deschise, dar în locul mătușii Wilma, apăru unchiul Anton. El nu acordă nici o atenție copiilor cuminți și acționă complet agitat.

– Julia, murmură el speriat.

– Dumnezeule, ce s-a mai întâmplat?

Unchiul Anton era roșu la față și abia își trăgea răsuflarea.

– Mătușa ta împachetează deja, trebuie să plecăm imediat. Ne-a sunat o vecină ... Vai, atâta nenorocire! Se așeză și-și șterse sudoarea de pe frunte.

– Ce nenorocire, unchiule Anton? Vorbește o dată!

Cu greu află Julia ce era mai important. În concluzie, vecina ieșise să plimbe câinele pe afară. Câinele tânăr și jucăuș se ascunsese în grădina unchiului și a mătușii. Și nu vroia să se arate deloc, deși vecina îl strigase și-l dezmierdase. Atunci, hotărâse să se ducă după el.

– A fost un noroc, căci așa a descoperit apa. Ieșea afară pe sub ușa pivniței, și trecea prin spate în casa noastră.

– Cum să ajungă apa acolo? întrebă Julia uimită.

– Probabil s-a spart vreo țeavă. Vecina ne-a telefonat imediat și noi am rugat-o să anunțe pompierii. Bernhard ne duce imediat acasă.

El rămăsese în picioare și uită chiar să-și ia rămas-bun.

Amândoi copiii se ascunseseră ca niște șoricei și ascultaseră în liniște.

– Încotro pleacă tati? vru să știe Ralf.

– Îi duce pe mătușa Wilma și pe unchiul Anton înapoi acasă.

– Vrem să mergem și noi cu el! săriră amândoi și avură din nou parte de un șoc.

– Nici nu sunteți îmbrăcați, le explică Julia cu răbdare. Părul vostru este încă ud și lipicios, iar în afară de asta s-a făcut deja timpul de culcare. Mă duc să vă aduc masa de seară, apoi treceți în pat.

Capitolul 4

În bucătărie robotea bătrâna domnișoară Mamsell Trinchen. Și dânsa împlinise de mult anii de pensionare, se gândea Julia când se prezentă și aceasta îi întinse mâna.

– Cât mă bucur că sunteți aici, îi mărturisi bătrâna domnișoară. N-am nimic contra lui Gabi și a lui Ralf și nici pe departe față de cea dispărută ... dar o astfel de educație ....

Scutură capul în semn de dezaprobare. Cu copiii, nici unul n-a avut mână forte. Ei născocesc toată ziua tot felul de nebunii ... Deja mi-e teamă ce vor mai pune la cale astăzi.

Dar în sfârșit, acum sunteți dumneavoastră aici, conchise ea mulțumită.

Julia nu avu curajul să-i explice bătrânei domnișoare că nu intenționează să rămână mult timp aici, cum și-ar fi dorit din toată inima aceasta.

Cu ajutorul domnișoarei Mamsell Trinchen, pregăti repede masa de seară pentru copii.

Julia duse tava cu mâncare în camera copiilor și rămase așezată în fotoliu în timp ce ei mâncau.

– Când vine mami înapoi? întrebă deodată Gabi. A plecat deja de mult timp.

Julia se prefăcu că n-a auzit bine.

– Mama ta este plecată? murmură ea cu inima strânsă.

– Da, precis. A avut dureri foarte mari și a trebuit să plece, explică Gabi cu o figură foarte serioasă.

Julia se simți foarte încurcată. De ce oare nu li s-a spus copiiilor imediat adevărul, se întreba ea. Credea oare Bernhard că vor primi știrea că mama nu se va mai întoarce niciodată mai ușor, după ce va mai trece ceva timp? Juliei nu i se păru deloc corectă această metodă.

– Mami a noastră este o scumpă, întări și Ralf îngândurat.

– Desigur, desigur, șopti Julia și simți cum i se pune un nod în gât.

– Ne cânți un cântec de leagăn? întrebă Gabi, după ce se întinsese frumos în pătuț și se învelise. Arăta

acum ca un îngeraș, ușor îmbujorată. Mami a noastră a făcut mereu asta pentru noi, dar bunica Wilma, nu.

Două perechi de ochișori o priveau cu speranță. Julia nu vru la început, dar nu putea să le înșele așteptările.

– Am să încerc, spuse ea.

Julia știa un cântec popular și observă că Gabi și Ralf ascultau cu atenție.

– Ce frumos știi să cânți, spuse Gabi spontan. Vreau și eu să-l învăț, îngână ea, și adormi.

– Mâine.

Apoi, Julia se aplecă deasupra copiiilor și-i sărută pe frunte; uitase toate enervările și iritările, pe care le suportase peste zi.

– Somn ușor! le ură ea duios.

Când Bernhard Neuendorf se întoarse aproape de miezul nopții, o găsi pe Julia dormind în fotoliu. Arăta minunat de tânără și de înduioșătoare, încât Bernhard rămase s-o privească un timp și o contemplă zâmbind.

În acest timp, Julia se trezi brusc. Crezu mai întâi că Hanno a venit la ea. Chiar îl strigă încet ca prin vis:

– Hanno, șopti ea.

– Eu sunt Bernhard. Moșierul se așeză și râse înțelegător.

Îmi pare rău că te-am speriat și te-ai trezit. Doar nu vrei să-ți petreci toată noaptea aici.

– Nu, spuse Julia. Găsi că Bernhard era în general un tip foarte pragmatic și cumpătat. Ce s-a întâmplat acasă? întrebă ea apoi, curioasă.

Bernhard oftă.

– S-a spart o conductă în pivnița unchiului. Evident, femeia de serviciu nu fusese azi acolo, deoarece nu era nimic de făcut dacă tot nu era nimeni acasă. Necazul pare să se fi întâmplat ieri înainte de prânz, așa a stabilit pompierul. Altfel, cantitatea mare de apă n-are explicație. Pivnițele au fost golite cu pompa, dar totul arată jalnic.

– Îmi pot imagina, aprobă Julia. Cum suportă mătușa și unchiul situația?

– Dânșii nu mai sunt atât de tineri și desigur s-au speriat.

Dar tu știi cum e, trebuie să înfrunți necazurile și să mergi mai departe.

Julia se miră cât de bine îi cunoștea Bernhard rudele, și într-un timp atât de scurt.

– Ar fi trebuit să le fiu alături, se lamentă Julia.

– Bine spus, dar n-ai fi putut să-i ajuți cu nimic.

Julia trebui să-i dea dreptate.

– Vrei să-ți pregătesc o gustare? se oferi ea.

– Nu, mulțumesc, am mâncat ceva cu mătușa și cu unchiul. Dar trebuie să-ți mulțumesc în orice caz că ai vrut să rămâi la mine să mă ajuți, continuă el plin de căldură. Oboseala și tensiunea nervoasă reflectate pe chipul său dispărură deodată ca prin farmec.

Julia tresări.

– Atunci, trebuie să te dezamăgesc, spuse ea ezitând.

Acum, fu rândul lui să tresară.

– Te-ai răzgândit cumva? Copiii sunt nemaipomenit de neastâmpărați, nu-i așa? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Apoi, omul cât muntele se frânse și ridică din umeri.

Julia se simți foarte nefericită.

– Nu, nu, nu asta vroiam să spun, preciză ea cu hotărâre.

Bernhard o privi surprins. Părea că așteaptă alte explicații. În mod ciudat, Juliei îi fu foarte ușor să-i povestească despre Hanno.

– Tocmai vroiam să-i spun mătușii și unchiului despre noi, spuse ea într-un suflet. Atunci, a sosit vestea despre nenorocirea Ilsei. Din nou nu se cuvenea. Înțelegi ...? Îl privi plină de speranță.

– Desigur, spuse el cu căldură. În orice caz, îți doresc numai bine pentru viitor, Julia.

– Mulțumesc. Îl îmbrățișă radioasă și avu sentimentul că în aceste minute deveniseră buni prieteni. Tu ce vrei să faci?

– Va trebui cumva să merg mai departe, îngăimă el. Deși nu-și arătă dezamăgirea, Julia o simți din glasul său. Îi păru din inimă rău pentru el. Desigur, suferă foarte mult după pierderea soției sale, așa de tânără. Dar nu era tipul de om pe care să-l poți ajuta cu compătimire.

– Am să rămân totuși la tine până vei găsi puterea să te refaci, îi promise Julia fără voia ei. Deși își dorise să-și poată strânge lucrurile chiar a doua zi dis-de-dimineață.

– Mulțumesc, este foarte frumos din partea ta. Am să mă străduiesc să găsesc cât mai curând pe cineva să aibă grijă de copiii mei. Desigur, nu va fi ușor, știu precis asta. Privi cu amărăciune podeaua din fața sa. Mi-ar face plăcere dacă te-ai purta puțin mai energic cu Gabi și cu Ralf, continuă apoi el. Vor trebui să se obișnuiască să asculte. Mi-e teamă că nici o educatoare străină nu le va tolera poznele pe care le pun la cale zilnic. Ziua următoare trecu greu pentru copii. Încă nu le ieșise din minte spaima de ieri.

Julia fu din nou mătușa lor iubitoare și-i învăță să facă puțină ordine prin cameră.

Căci pe moșia Linteln era necesară acum orice mână de ajutor.

Apoi, Julia șterse praful și curăță covoarele, inițiindu-i pe lângă ea și pe Gabi și Ralf.

– Camera de lucru a domnului trebuie să fie neapărat curățată, n-am reușit să ajung acolo de câteva zile, i se plânse fata în casă, Marie.

– Bine, mă ocup eu de asta, îi spuse Julia.

Așa intră în spațiul personal al stăpânului moșiei și rămase mirată. La ce s-ar fi așteptat, nu știa exact să spună, în nici un caz însă la o cameră mobilată atât de confortabil și totuși practic.

Pe podea era întins un covor de culoare deschisă, foarte primitor. O măsuță nostimă în fața canapelei și o garnitură de fotolii completau aranjamentul.

Masa de scris era ordonată. Pe ea se aflau două tablouri în rame argintate.

"Aceasta trebuie să fi fost Ilse" șopti Julia luând în mână unul din tablouri. Din fotografie îi zâmbea o față tânără și prietenoasă. Ce frumoasă era! Acum putea să-l înțeleagă bine pe Bernhard, cât de dureroasă putea fi această pierdere pentru el.

Cealaltă fotografie o reprezenta pe mama lui Bernhard în anii tinereții, reflectă Julia privind-o. Fotografia arăta învechită. Julia se miră cât de bine

fusese păstrată. Tânăra femeie purta părul strâns, pieptănat spre spate și adunat la ceafă într-un coc, după moda de atunci. Îmbrăcămintea ar fi permis desigur o coafură cu părul ondulat pentru această față destul de lată.

Julia își reveni din visare și se apucă de curățenie. Aspiratorul zumzăia, așa că nu auzi când se deschise ușa.

Mai întâi tresări când auzi vocea lui Bernhard, apoi opri aspiratorul.

– Îmi pare rău că te-am speriat, spuse Bernhard cu căldură.

– Oh, nu face nimic, răspunse Julia în grabă.

– Julia, nu trebuie să faci tu întreținerea casei, doar pentru asta este Marie aici. Aș fi fericit dacă te-ai ocupa doar de copii.

Julia îi zâmbi.

– Din pricina asta n-o să-mi cadă nici o piatră din coroană, Bernhard. În dimineața asta, Gabi și Ralf sunt atât de cuminți, încât pot să stea singuri. Acum se joacă în camera lor, m-am asigurat adineauri.

– Dacă-i așa ... spuse el ușurat. Și dacă într-adevăr nu te deranjează ... se referi apoi la aspirator, la cârpa de praf și la imensul șorț pe care și-l pusese Julia. Doar cerul știa cui aparținuse acest imens obiect de

gospodărie. Julia putea în orice caz să se înfășoare în el de două ori. Ești în mare măsură exact ca Ilse, șopti Bernhard oftând. Privirea lui se îndreptă imediat spre fotografia de pe birou. Căuta desigur figura zâmbitoare a frumoasei sale soții, ca să-i dea putere.

Atunci, se auzi un urlet îngrozitor în toată casa.

Julia aruncă totul din mână și urcă în fugă treptele. Bernhard se grăbi după ea, dar n-o putu ajunge imediat.

– Dumnezeule, Ralf! strigă ea și-l trase pe micuțul însângerat spre ea.

Gabi stătea în spate cu un deget vârât de teamă în gură și aștepta să vadă ce se va întâmpla.

– Ce s-a mai întâmplat aici? tună Bernhard cu mânie.

Julia n-avea ochi decât pentru Ralf cel rănit, dar Bernhard descoperi imediat oglinda deplasată de la locul ei, care era desigur cauza nenorocirii.

Ralf începu imediat să plângă. Gabi, temătoare, căuta o cale de scăpare. Însă culoarul primului etaj era prea îngust. Așa că fugi în direcție opusă.

– Gabi a spus să ne jucăm de-a alpiniștii, suspina Ralf.

– Înainte de a clarifica lucrurile, trebuie să-l pansăm pe Ralf, spuse Julia energic.

Bernhard oftă epuizat și-și atinse fruntea cu palma. Ralf se bucură din inimă când Julia îi prinse brațul. Își dezgoli cu mâinile pline de sânge ceafa.

Slavă Domnului, rănile se dovediră mai puțin periculoase decât păreau la prima vedere. Ralf se zgâriase pe mâini și se rănise puțin și pe față. Julia îi spălă cu mare atenție rănile, le dezinfectă și aplică pe fiecare câte un plasture, apoi îl duse pe micuțul strengar palid ca ceara pe canapeaua din camera de zi.

Între timp, Bernhard veni cu Gabi care se agita, dădea din picioare și striga cât o ținea gura de tare.

– Îi spun totul mamei, scâncea ea. Se părea că primise de la tata prima pedeapsă din viața ei și nu se putea liniști deloc din cauza asta.

– Ți-arăt eu ție! îi răspunse tatăl mânios. Cu zburdălnicia voastră nu se mai poate! Trebuie să știți ce aveți voie și ce nu!

– Mami ... vru Gabi să protesteze, tăcu însă în fața privirii amenințătoare a tatălui.

– N-am să mai fac așa ceva, șopti cu teamă Ralf. Și se strecură cu totul sub pătura de lână cu care-l acoperise Julia.

– Te rog, Bernhard, n-are nici un sens, interveni Julia încercând să calmeze situația când Bernhard începu din nou să-i certe.

– Fie ... Se așeză și privi confuz în jurul lui.

Gabi se apropie grabnic de Julia. Simțise că lângă ea putea fi în siguranță.

Julia și Bernhard luară apoi oglinda cea mare din camera copiilor, care fusese fixată într-o ramă de lemn împodobită cu motive florale și care-i tentase să se cațere pe ea. Gabi nu pățise nimic, ca în majoritatea poznelor pe care le pusese la cale.

Ralf se urcase mai întâi cu ajutorul surorii sale pe pervazul care le servise drept sprijin și apoi încercase să se cațere mai departe, când oglinda s-a răsturnat și l-a prins sub ea. Putea spune că din fericire a scăpat ușor. Ar fi fost posibil să se rănească la tâmplă, pericolul pe lângă care trecuse fusese foarte mare.

– Vă spun foarte clar că dacă mai faceți vreo astfel de prostie, v-ați asigurat de pedeapsă pe măsură! tună Bernhard adresându-se celor doi ștrengari.

Gabi simțise deja gustul unei astfel de pedepse și se strânse mai aproape de Julia.

Ralf adormi epuizat de emoții. Julia o luă pe Gabi cu ea și-i puse în mână o carte cu poze.

Micuța ședea acum cuminte și privea pozele una câte una, în timp ce Julia reluase curățenia.

– Încă un final prost pentru copii, profeți Trinchen, după ce înlătură efectele noului pocinog.

Nu trece nici o zi fără ca amândoi să nu pună ceva la cale. Domnișoara a fost foarte îngăduitoare și doamna, soția stăpânului, era la fel de miloasă; iubea mult copiii, s-au străduit mult amândouă, dar n-au dat de capăt acestor năzdrăvani, conchise ea tristă.

– Care domnișoară îngăduitoare? întrebă Julia interesată.

– Ei, sora moșierului. Cred câteodată când o văd pe Gabi țopăind ca un drăcușor, parcă ar semăna cu domnișoara.

– Nu mai trăiește?

– Nu. Trinchen scutură întristată din cap. Avea doar douăzeci de ani, doar douăzeci de ani când a murit. Se frânse de mijloc și lacrimile începură să-i curgă. Moartea surorii lui Bernhard îi era încă vie în minte. Julia nu mai insistă să afle din ce cauză a murit tânăra.

Capitolul 5

Două zile mai târziu, Julia primi o scrisoare de la Hanno. Ar fi vrut s-o citească singură, netulburată de nimeni.

Bernhard era plecat de dimineață în oraș, cu niște acte la primărie. Gabi și Ralf ședeau în pătuțurile lor. Avusese din pricina lor o dimineață foarte agitată, dar nu-i lăsase o clipă nesupravegheați.

Căzu obosită într-un fotoliu și închise un moment ochii. Apoi deschise cu mâini tremurânde scrisoarea.

"Scumpa mea Julia!

Am găsit în sfârșit curajul să-ți mărturisesc ceva rău. Dar știu că mă vei înțelege și n-ai să mă părăsești. Ne iubim nu-i așa, Julia? Ești singura mea..."

Apoi Julia sări în grabă rândurile. Privirea ei citea printre rânduri.

"Când am venit în prima zi la tine, după ce rudele tale plecaseră, eram într-o mare criză financiară, Julia. Acum e prea târziu să-ți explic prin scrisoare cum s-a întâmplat totul. Aveam nevoie urgent de bani.

Ar fi trebuit totuși să te întreb dacă poți să-mi împrumuți ceva. Nu știu dacă mă înțelegi, scumpo! Rugămintea către tine îmi stătea pe buze. Nu vroiam însă să împovărez dragostea noastră cu această necesitate vulgară. De aceea, mai bine am tăcut.

Nu știu cum am ajuns să iau de la unchiul tău ceea ce aveam neapărat nevoie. Carnetul lui de cecuri ședea la vedere pe măsuța de scris. Asta mi-a oferit ocazia să rezolv rapid problema mea. Nimeni nu trebuia să afle. Dar n-am reușit ...

Într-o zi, unchiul tău va descoperi pierderea. Scumpa mea, e vorba de două mii de mărci. Te implor, ajută-mă! Încearcă să discuți cu unchiul tău de ce ți-au trebuit banii în lipsa lui. Poate-ți amintești de o mică moștenire pe care ți-ar fi lăsat-o părinții tăi decedați. Te rog, pune tu banii înapoi. Căci dacă se descoperă ce am făcut, sunt terminat.

Acum mi-e foarte clar acest lucru.

Scumpa mea, te îmbrățișez strâns și iartă-mă pentru tot.

Al tău pentru totdeauna, Hanno."

În primul moment, după ce reuși să citească scrisoarea până la sfârșit, Julia nu fu capabilă să gândească. Apoi o cuprinse un val de compătimire pentru Hanno. Cât de sărac trebuie să se fi simțit în tot acest timp! Cât de mult trebuie să se fi zbuciumat până să reușească să aștearnă pe hârtie această mărturisire! Cât trebuie să fi ezitat! În sfârșit, găsise curajul și acum aștepta înfrigurat răspunsul ei.

Julia încerca să-i înțeleagă fapta. Nu i se părea chiar ușor de acceptat. Dar compasiunea profundă pe care o simțea pentru Hanno îi rămăsese în suflet. Trebuia să-l acopere cumva, asta se înțelegea de la sine.

Dacă unchiul Anton nu descoperise deja lipsa banilor, dar probabil că nu, deoarece era încă preocupat să înlăture stricăciunile făcute de apă. Julia primi nefericirea cu destul calm.

Se ridică brusc și părăsi neliniștită camera. Trebuia să plece neîntârziat pentru câteva ore până acasă, să pună lucrurile în ordine. Trebuia doar să-i dea lui Bernhard o explicație plauzibilă pentru hotărârea ei bruscă.

Dar ce vor spune unchiul și mătușa? Cum să le explice la ce i-au trebuit deodată două mii de mărci? Dacă ar putea să-i depună înapoi în contul unchiului...? Însă lucrurile nu puteau să nu iasă la iveală, căci extrasul de cont ar fi dezvăluit totul.

Julia nu auzi că afară oprise un taxi. Se trezi doar cu unchiul Anton drept în mijlocul camerei, și atunci știu că este prea târziu pentru orice fel de deliberări. Soarta își urma cursul! Era împotriva ei și a lui Hanno.

Julia nu-și putu ascunde tulburarea. Unchiul Anton arăta mai nervos ca niciodată. Ședea în fața ei, drept ca un judecător. Uitase să-i mai dea mâna în chip de salut.

– Julia, am venit din cauza unei probleme extraordinar de grave. Mersese foarte repede și abia își mai putea trage sufletul.

Julia deveni când roșie, când palidă.

– Da, desigur unchiule Anton ... Cred că știu deja de ce ești aici, spuse ea și se străduí să dea vocii sale un ton normal. Ceea ce desigur nu-i fu cu putință.

– Știi deci ... bombăni generalul și scutură neîncrezător din cap, căci nu putea realiza acest lucru.

– Am uitat să-ți scriu că am luat niște bani de la tine. Știi însă că am o oarecare moștenire de la părinții mei. Am să-ți restitui desigur suma.

Unchiul rămase rigid ca o stâncă, artera temporală i se umflase, iar fața lui arăta îngrozitor de furioasă.

– Așa și trebuie să faci, deoarece ai folosit carnetul meu de cecuri fără consimțământul meu, tună el. Dacă din întâmplare n-aș fi observat că-mi lipsesc banii, probabil ai fi lăsat lucrurile așa, aud? tună el din nou. Asta drept mulțumire pentru toată dragostea și grija pe care atât eu cât și mătușa ta am avut-o față de tine? Așa te-am educat eu, ca orice ai găsi, un carnet de cecuri al altei persoane, să-l folosești? Mătușa ta și cu mine am încercat mereu să-ți explicăm să nu permiți nici unei persoane străine, posibil suspecte să intre în casă în lipsa noastră. Desigur n-am pus la îndoială buna ta credință și nevinovăția. Dar tu n-ai ...

Continua să vorbească cu voce tare și aproape se extenuase.

Julia stătea în picioare în fața lui, cu capul plecat, și își frângea întruna mâinile. Venise atât de nervos, cum nu s-ar fi așteptat. Dacă ea însă ar fi scăpat doar un cuvânt, s-ar fi pierdut atât pe ea cât și dragostea lui Hanno.

Știa că unchiul Anton n-ar fi ezitat nici un minut să-l trimită pe Hanno la pușcărie. Atunci viața ei ar fi fost distrusă.

– Acum, spune-mi, pentru Dumnezeu, la ce ți-au trebuit atât de mulți bani? tună generalul din nou, încât ferestrele vibrară în cercevele.

Julia însă rămase mută, își strânsese buzele instinctiv într-un gest de apărare.

– Ascunzi deci ... Acum, generalul își pierdu stăpânirea de sine și se apropie cu mâna ridicată de Julia.

În ultimul moment însă, lăsă mâna în jos.

– Unchiule Anton! strigă surprins Bernhard Neuendorf către vizitatorul neașteptat.

Prezența unei a treia persoane îl aduse pe bătrânul domn la mai multă chibzuință. Brațul său se relaxă. Umerii se retraseră în poziție normală.

Julia ar fi putut să strige de durere. La această dezamăgire nu se așteptase unchiul Anton, asta era sigur. Pierderea bruscă a încrederii pretinse din partea ei trebuie că-l afectase foarte puternic.

– Unchiule Anton ... murmură ea. Îmi pare tare rău că ... s-a întâmplat așa. Ai să-ți primești banii înapoi.

Bătrânul domn păru că n-o aude. Căzuse epuizat în fotoliu. Bernhard stătea în picioare lângă el și o privea pe Julia întrebător. Ea nu răspunse însă privirii lui.

– Taxiul mă așteaptă, șopti generalul cu o voce stinsă. Aș vrea să plec imediat înapoi. Bucură-te că nu

ești nepoata mea, căci nu vreau să-mi faci de rușine familia. Blestemată să fie ziua când te-am primit la mine în casă!

Julia nu știa ce să mai facă. Groaza pusese stăpânire pe ea, lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

Unchiul se ridică, făcu un pas, privi aspru spre Julia și i se adresă încă o dată:

– Să-mi dai de știre unde să-ți trimit lucrurile, spuse el rece. Se înțelege de la sine că ușa mea va fi de-acum înainte închisă pentru tine, pentru totdeauna.

Capul Juliei se prăbuși și mai adânc în piept, în timp ce prin fața ochilor începură să danseze văluri negre.

– Bernhard, cred că trebuie să-ți explic în câteva cuvinte, se adresă bătrânul domn, profund mâhnit, stăpânului casei. Soția mea și cu mine ne-am supărat foarte tare pe Julia.

Ea a falsificat în lipsa noastră un cec și și-a însușit două mii de mărci. Îmi pare tare rău că ți-am trimis o astfel de persoană, crezând că este demnă de încredere, în casa ta.

Ce discutară însă după aceea cei doi bărbați, Julia nu mai află. Se închisese în ea de durere. Umilința o ardea ca focul. Se simțea ca o hoață, ca o escroacă,

marcată pe viață. Nici un minut nu mai putea să rămână în această casă.

***

Julia ajunse cu greu în camera ei, scoase geamantanul din șifonier și începu să-și arunce lucrurile de-a valma în el. Îi era o rușine fără de margini și ar fi dorit să moară pe loc.

Nu observă când ușa se deschise, nu simți nici când stăpânul casei se apropie de ea cu pașii lui mari.

– Mă gândeam eu, spuse el sever.

Julia tocmai vroia să pună o bluză în geamantan. De spaimă, aceasta îi căzu din mână. Rămase blocată în fața lui Bernhard. Totul în ea cerea apărare.

Oare venise să se socotească și el cu ea? Vroia și el să afle, ca mai devreme unchiul Anton, să-i ceară explicații? Ce vroia de la ea?

– Unde vrei să pleci? o întrebă el scurt.

Pe buzele Juliei apăru un zâmbet amar.

– Nu știu încă.

– Cumva la bărbatul care te-a adus în stare ca unchiul Anton să te considere hoață și escroacă?

– De unde știi? se zăpăci complet Julia și făcu un pas înapoi.

– N-a fost greu să ghicesc, Julia.

Fata își pierdu complet stăpânirea de sine. Într-o grabă lipsită de sens, luă și cele mai bune rochii ale sale și le aruncă cu disperare în geamantan.

– Crezi că ceea ce faci este corect? Bernhard se apropie de ea și-i luă mâinile într-ale sale. O sili să înceteze împachetatul fără rost și să-l privească în față.

– Ce-ar trebui atunci să fac? strigă ea în neputința de a se opune. Vrei să ții în casa ta o hoață?

El îi strânse încheieturile atât de tare, încât o duru. Dar durerea fizică nu se compara cu cea din suflet.

– Ascultă, cu tine nu se poate vorbi astfel, stabili el hotărât. Mai bine povestește-mi cum s-a întâmplat de fapt.

Julia se simți brusc nespus de obosită și cedă.

– Nu sunt prea multe de explicat. Eu însămi am aflat totul din scrisoarea lui Hanno, cu câteva minute înainte de sosirea unchiului.

– O, sfinte Dumnezeule, de ce l-ai acoperit pe acest om? continuă el enervat.

– Pentru că ... îl iubesc pe Hanno ... și nu vreau să pățească ceva, spuse ea printre suspine.

O clipă, se lăsă între ei o tăcere plină de neliniște. Bernhard răsuflă adânc.

– Julia, nu te-ai gândit că ți-ai dăruit dragostea unui escroc? întrebă el deschis.

– Nu, nu, nu-l cunoști pe Hanno! protestă ea energic. Este un om minunat, singur a scris că nu înțelege ce s-a petrecut cu el. Există în viață momente în care faci câte ceva ce nimeni nu te-ar crede în stare și apoi regreți amar. Exact așa s-a petrecut și cu el, decise ea.

Julia observă că nu-l convinsese pe Bernhard. O privea în continuare sceptic, dar nu comenta în nici un fel.

– Nu te pot sili să fii rațională, Julia. Știu din experiență că uneori dragostea te face orb. Dar te rog, ai ocazia să te gândești bine. Simt că îți asumi vina unui om care nu merită acest lucru. Și înainte ca ea să poată protesta energic, continuă hotărât. Pot doar să te sfătuiesc să cauți drumul corect. Ești destul de mare ca să-mi pot permite să-ți spun ce ai de făcut. Cu asta, pentru mine afacerea s-a terminat. Îți promit că nu mai spun nici o vorbă despre asta, dacă nu deschizi tu singură subiectul. Deci, nu există nici un motiv pentru plecarea ta aiurea. Știi bine câtă nevoie am de tine pentru copii. Dacă te decizi să rămâi la

Linteln până la căsătoria ta, mă voi bucura foarte mult.

Abia acum realiză Julia ce era să piardă cu-adevărat. Aici, la moșia Linteln, se obișnuise între timp cu toate, Gabi și Ralf îi erau dragi, cu toate năzbâtiile lor. Iar Bernhard credea în nevinovăția ei.

Acum, simți că-și revine, ușurată de toată povara; nu trebuia să plece nicăieri, lacrimile îi umpluseră din nou ochii. În agitația și dezordinea pe care o făcuse, nu mai găsi nici o batistă.

– Ia-o pe-a mea, îi oferi Bernhard batista lui. O ajută să despacheteze și strigă după domnișoara Trinchen să aducă o bucată de săpun bun.

Apoi râse din suflet și cu atâta căldură, încât Julia nu se mai simți atât de nefericită.

– Mulțumesc, Bernhard, șopti Julia. Ești atât ... de bun cu mine!

– Crede-mă, nu știi cât ești tu de bună, Julia, răspunse el și-i făcu în treacăt cu ochiul. Cu tine, orice bărbat ar trebuie să fie bun.

Viața trecu și peste această zi tulburătoare mai departe. Din fericire, personalul nu află nimic despre această întâmplare. Așa că Julia se simți din nou veselă.

Bernhard își ținu promisiunea.

N-a încercat niciodată, în nici un fel, s-o influențeze, sau să aducă vorba despre cele întâmplate.

Pentru asta, Julia îi era recunoscătoare. Se așezase singură chiar în aceeași zi și-i scrisese lui Hanno. Părea că începuse niște cursuri, căci următoarea lui scrisoare purta ștampila altui oraș. Acest lucru probabil că uitase să-l amintească.

Julia crezuse că nu-i va fi greu să răspundă scrisorii lui. Era însă o fată corectă, crescută în simțul dreptății de rudele sale la fel de cinstite, și în mod clar tot așa simțea. Cu greu reuși să încheie scrisoarea.

"Acum, totul este în ordine, iubitule", scrisese în ultimul rând. Evitase să-i povestească lui Hanno cum decurseseră lucrurile de fapt. De ce să-și mai încarce sufletul cu toate grijile? Și așa nu-i folosea la nimic. Trebuia să aibă capul limpede să poată acumula toate noutățile și să-și ia cu bine examenele.

Cu siguranță va ajunge apoi șef de secție, un bărbat important într-un mare supermarket!

După terminarea cursurilor, vor putea să se căsătorească ...

Ziua următoare fu din nou zi de curățenie. Marie o ajută pe Julia. Pe neașteptate, începu discuția despre stăpânul casei.

– Dar în cele din urmă va trebui să se căsătorească! decise Marie sprijinindu-se în coada măturii. Un bărbat așa tânăr nu trebuie să rămână singur. Copiii au nevoie de o mamă, căci nici dumneavoastră nu veți rămâne aici pentru totdeauna, nu-i așa?

Abia acum înțelese Julia că Marie vroia s-o tragă de limbă. Probabil că personalul bârfise deja despre rămânerea ei la Linteln. Fără îndoială știau că primește scrisori de la un bărbat și trăseseră de aici o concluzie.

– Nu vreți să lăsăm timpul să decidă? răspunse Julia distant.

Marie deveni deodată roșie la față și plecă ochii, apoi luă repede peria de frecat podele și mătura, bombănind ceva pentru sine.

Julia plecă grăbită spre camera copiilor, care se auzeau jucându-se zgomotos cu cuburile.

– Haideți la bucătărie să mâncăm de dimineață, îi chemă Julia veselă. Se obișnuise să ia gustarea împreună cu copiii ceea ce simplifica aproape la jumătate munca domnișoarei Trinchen.

– Ah, deja ați venit. Trebuie să fac o cacao pentru dumneavoastră? Trinchen radia bucuroasă când îi văzu pe Gabi și pe Ralf așezându-se cuminți la masă pe scăunelele lor de lemn.

– Nu vă ocupați de noi, domnișoară Trinchen, pot să mă descurc singură, se oferi Julia.

– Curând vine Crăciunul, așa ne-a povestit mătușa Julia, spuse deodată Gabi.

Ralf interveni și el cu un comentariu și amândoi începură să flecărească împreună pe acest subiect. Mamsell îi ascuta îngăduitoare.

– Da, dar, mătușa Julia v-a spus că până atunci trebuie să fiți foarte cuminți și ascultători? intră și Trinchen în jocul lor, în timp ce Julia le aducea la masă untul și laptele.

Copiii mâncau cu poftă. Julia se obișnuise de când era aici la Linteln să bea la micul dejun un pahar de lapte sau de cacao. Dar astăzi își simțea stomacul iritat de atâta zbucium.

– Probabil v-ați iritat puțin stomacul, decise Mamsell. Laptele nostru este foarte gras. Așa ceva nu găsiți să cumpărați în oraș. Și amestecă în continuare într-o cratiță.

Mai târziu, Julia merse cu copiii la grajduri. Waldi îi însoți. Sărea bucuros și lătra, învârtindu-se printre picioarele lor.

– Când va fi ziua mea de naștere, am să primesc în dar un ponei, așa mi-a spus tata. Atunci am să mă plimb călare, se lăudă mândru Ralf.

– Când va fi ziua mea de naștere, am să primesc și eu un cal, protestă Gabi.

– Ești încă prea mică.

– Ba nu sunt prea mică, își contrazise Gabi fratele.

– Ești mai mică decât mine, argumentă decisiv Ralf.

Karl stătea mai în spate și ciulise urechea. Se aștepta ca amândoi să înceapă să sară unul la celălalt din moment în moment. Așa se întâmplase întotdeauna până acum.

– Cred că vom vorbi mai întâi cu tati despre asta, nu? El hotărăște dacă Gabi va trebui să mai aștepte un an până va avea voie să învețe să călărească sau nu. De ce v-ați oprit? interveni Julia în cearta lor.

– Să mergem la tati. Frații vroiau să clarifice lucrurile imediat.

– Stați, rămâneți pe loc! strigă Julia după ei și-i opri din drum. Tati nu este acasă, doar știți asta. A plecat cu pădurarul să marcheze copacii care trebuie să fie tăiați. N-are nici un rost să-l deranjăm pentru problemele noastre.

Copiii aprobară întristați. Dar Julia îi înveseli imediat, căci le dădu bucățele de zahăr pentru cei doi cai.

Bernhard Neuendorf nu veni însă nici la masa de prânz. Gabi și Ralf erau decepționați.

Întunericul începuse să se lase. Julia îi adusese pe micuți în camera de zi și-i învăța să joace cărți. La început, nici unul din cele două zvârlugi n-avea chef pentru lucruri atât de potolite, apoi încetul cu încetul prinseră gustul.

Ușa se deschise. Stăpânul moșiei se oprise în prag. Nu se dezbrăcase încă și adusese cu el în cameră aer proaspăt de pădure.

– Tati! strigară într-un glas Gabi și Ralf.

Tata era acum mai important decât jocul cu cărțile. Săriră de la locurile lor și fugiră în întâmpinarea lui Bernhard.

– Alo, haideți sateliților! Îi ridică pe amândoi în brațe și-i sărută cu duioșie.

Gabi își vârî mâna în părul lui tati, iar Ralf îl mângâie tandru pe obraji.

– Vrem să primim amândoi câte un căluț de ziua noastră de naștere, spuse imediat Gabi, care nu-și uitase deloc dorința.

– Hei, dar voi aveți dorințe foarte precise, râse răsunător Bernhard.

Ciudat, Julia se surprinse gândind că nu cunoscuse niciodată un om care să râdă din inimă, din tot sufletul.

Bernhard se așeză și luă copiii pe genunchi.

– Nu-i așa tati, că și eu am să primesc un căluț? se alintă Gabi, reînnoind cererea.

– Hei, mai ușor, dulceața!

– Sunt deja mare, insistă Gabi.

– Ba ești mică, spuse Ralf, puțin necăjit. Eu sunt mai mare, tu ...

– Hei, micuță amazoană. Bernhard îi luă pe fiecare de mânuțe și-i opri din ceartă. Tu ești într-adevăr puțin cam mică, Gabi, spuse el privind-o cu atenție.

– Găsesc că Ralf și Gabi vor trebui să învețe totul împreună. De aceea va trebui să te gândești dacă este posibil ca Gabi să stea în șa pe un ponei deși este cu un an mai mică, interveni cu calm Julia.

Gabi sări din brațele tatălui său și o cuprinse pe Julia cu mânuțele după gât.

– Ești o scumpă, mătușa Julia, jubilă ea.

Când întâmplător Julia ridică privirea, observă că Bernhard o urmărea foarte serios și îngândurat. Nu-și putu explica deloc privirea lui.

– Mi se pare ... copiii sunt ... au devenit în ultimul timp foarte iubitori și apropiați cu tine, spuse Bernhard după cină, pe un ton foarte cald.

Julia fu surprinsă. Unde vroia Bernhard să ajungă?

– Scuză-mă, am încă mult de lucru, spuse el, apoi, brusc, se ridică și dispăru.

Julia se trezi deodată atât de singură. Astăzi tocmai discutaseră împreună cu mare plăcere. Pe de o parte, ar fi dorit să știe ce vroia să-i spună Bernhard.

Pe de altă parte nu mai primise de la Hanno nici o scrisoare și era din această cauză mai mult decât neliniștită.

În ziua următoare, Karl aduse de la poștă trei pachete imense pentru Julia.

Julia citi expeditorul și deveni albă ca varul.

În timp ce copiii dormeau, despachetă apoi lucrurile pe care unchiul Anton i le trimisese. Ah, sperase așa de mult să găsească cel puțin câteva rânduri, dar dorința ei nu fu îndeplinită. Lucrurile erau curate și împachetate cu grijă, fiecare pachet avea deasupra și o listă de inventar. Tipic pentru unchiul Anton!

Deși Bernhard aflase prin forța lucrurilor de expediție, nu scoase însă nici un cuvânt despre eveniment. Era într-adevăr un om plin de tact! Julia se miră din nou cum imaginea pe care și-o făcuse despre acest bărbat se completa mereu cu alte și alte calități. Îl apreciase inițial pe Bernhard doar pentru munca sa susținută de întreținere și de prosperitate a moșiei, dar asta nu era nici pe departe tot ceea ce-l caracteriza pe acest om.

În ziua următoare, Bernhard tocmai intra în camera de lucru, în timp ce Julia căuta o carte în marea lui bibliotecă.

– Pot să-ți fiu de folos cu ceva? se oferi el cu simpatie. Ce anume te-ar interesa?

– Astăzi, aș vrea să-mi imaginez o călătorie pe un continent străin, mi-ar plăcea Australia.

– E foarte frumos acolo. În această lună, în Australia este foarte cald. Noi am făcut baie în ocean.

– Noi? se miră Julia. Ai fost cu Ilse acolo? În secunda următoare, îi veni să-și înghită cuvintele. Era pentru prima dată când rostise numele celei decedate.

Imediat, un nor întunecă chipul lui Bernhard, fața lui îngustă, bărbătească exteriorizând timp de câteva secunde o durere profundă.

– Am fost plecat singur, timp de un an în Australia, am lucrat acolo la o fermă.

– De ce? întrebă nedumerită Julia.

În loc de răspuns, el ridică din umeri.

– Poate și din spirit de aventură. Dar în afară de asta, sunt de părere că un om nu poate învăța niciodată destul. Trebuie să te informezi de pretutindeni.

– Așa este, fu de acord Julia. Dar condițiile de acolo sunt complet diferite de cele de aici.

– Foarte diferite! râse el. Moșia Linteln nu poate să se compare desigur cu ce există în Australia, iar pentru o bucățică atât de mică de pământ chiar nu merită să te agiți, scutură din cap Bernhard.

– Ți-a plăcut în Australia? vru să mai știe Julia. Atunci, văzu din nou norul cel negru din privirea lui pe care nu putea deloc să și-l explice.

– Foarte mult. Mi-a fost foarte greu să mă întorc aici după un an. În vestibul atârnă câteva suveniruri pe care le-am adus de acolo. Bumerangul cel mare provine de acolo.

– Adevărat? Julia asculta cu interes și ar fi dorit să-i mai povestească despre acel an petrecut în Australia. Părea însă că el își pierduse cheful unei astfel de discuții.

– Citește cartea. Dacă vei vrea să afli ceva ce n-ai înțeles, poți să-mi spui cu toată încrederea. Apoi îi zâmbi și plecă.

Julia rămase încă derutată. Apoi scoase cartea din bibliotecă.

"Scumpului meu Bernhard, cu toată dragostea – Grace!" citi Julia pe prima filă. Repetă de câteva ori propoziția și scutură din cap. Oare ce însemna asta?

Capitolul 6

Sărbătoarea Crăciunului se apropia cu pași repezi. La Linteln se cocea și se fierbea de zor. Prin casă pluteau arome dulci, foarte plăcute, se făceau fursecuri și turtă dulce.

– Hmm ... din nou miroase a ceva bun, stabili Gabi, și simți cum o roade stomacul ei mititel de poftă.

Toată activitatea intensă din bucătărie a domnișoarei Mamsell Trinchen îi provocase Juliei o senzație puternică de greață. Simțea ca un nod în gât.

– Nu te simți bine? o întrebă Bernhard, îngrijorat.

– O, ba da, desigur, doar ... nu știu ce se petrece cu mine în ultimul timp, i se destăinui ea. Stomacul meu se revoltă tot mai des. Neînțelegerea cu unchiul și mătușa mea ... mi-a făcut foarte rău.

Probabil de atunci simt mereu o stare de enervare în stomac.

Bernhard nu fu imediat de acord, o privi de mai multe ori cu atenție și insistă:

– Atunci, în locul tău aș consulta de urgență un medic, Julia.

– Ce ar putea să-mi prescrie? Aer curat, am aici la Linteln din belșug, mâncare de calitate am de asemenea asigurată. Și Julia scutură din cap dezaprobator. O să-mi treacă de la sine.

– Să sperăm, spuse Bernhard, aparent distrat.

Ce o fi avut oare el în minte, se întrebă apoi Julia, rămasă singură.

Presupune oare o boală gravă în spatele acestor mici probleme ale stomacului?

Julia stătea cu copiii aproape zilnic la orele apusului în jurul coroanei de brad. Le povestea copiiilor despre nașterea lui Isus ca despre un basm de Crăciun și-i învățase o mulțime de colinde vechi.

Aceste ore deveniseră pentru Gabi și Ralf cele mai frumoase.

– Cât mai este până se întunecă? întrebau copiii încă de dimineață și priveau cu atenție spre cer.

– Trebuie să mai aștepți puțin! O mângâie Bernhard blând pe căpșor pe Gabi.

Vestea morții mamei lor o primiseră cândva drept neinteresantă. Bernhard se gândise atunci că sunt prea mici pentru a înțelege ce se petrecuse de fapt. Acum, mami nu mai era de mult alături de ei, așa că probabil nu puteau să-i mai simtă atât de mult lipsa.

– Mami este un înger, îi povestiră însă copiii într-o seară, cu chipurile fericite.

– Dacă n-ar fi fost domnișoara, n-ar fi uitat așa de ușor moartea doamnei, își spuse părerea și Mamsell Trinchen, într-o dimineață. Trebuie să-i mulțumiți domnișoarei Julia.

– Viața merge mereu înainte, Trinchen.

– Așa e, dar cum?

Fiecare din cei de la moșia Lindeln aflase de ceasurile de seară pe care Julia le petrecea povestind cu Gabi și Ralf, de pacea pe care domnișoara o adusese în sufletele copiilor și de dragostea ce le-o purta.

– Doamna n-a făcut niciodată așa ceva, n-avea astfel de talente, îi spuse Marie mândră Juliei, în timp ce-i aducea chibriturile.

– Dânsa avea multe de făcut, răspunse Julia imediat. Se simțise datoare să apere amintirea Ilsei.

– Nu, nici vorbă. Nu era o femeie care să stea atât de mult cu copiii ca dumneavoastră.

– Marie, nu trebuie să vorbești astfel despre dânsa, protestă Julia tăios. Avea probabil alte metode de educație.

Marie o privi cu neîncredere, apoi se retrase imediat.

Julia era rezemată de canatul ușii. Se simțea oarecum indispusă și parcă nu mai avea acum plăcerea să se joace din nou cu Gabi și cu Ralf, dar ei abia așteptau să cânte și să-i acompanieze la pian.

În fața ferestrelor strălucea zăpada, gerul trosnea crengile și ramurile copacilor, iar cerul se umpluse de stele.

– Ce vreți să cântăm mai întâi? întrebă Julia.

– Cântecul lui Moș Crăciun, spuseră amândoi aproape într-un glas.

Julia râse și aprobă. Își imagina deja de ce copiii doreau atât de mult acest cântec.

Degetele îi alunecară jucându-se pe clape, apoi dădu tonul vechiului cântec pentru Moș Crăciun. Copiii începură să cânte. Julia cânta și ea împreună cu ei. Deodată, se auzi o voce puternică și caldă de bas.

Bernhard! gândi Julia, în timp ce simți un fior de fericire.

Își depășise durerea și singurătatea și își umplea inima în aceste clipe de fiorul Crăciunului.

Bernhard rămase în sala de muzică până când ultimul sunet se stinse. Degetele lungi ale Juliei se odihneau încă pe clape, în timp ce copiii săreau și se bucurau.

– Tati al nostru poate și el să cânte cu noi! Tati al nostru cântă cu noi!

– Lăsați-mă să trăiesc, sateliților, îi primi stăpânul moșiei râzând. De ce n-aș putea să cânt?

– Hei, pentru că tu ești tati, spuse simplu Gabi.

Julia se roti cu scaunul. Bernhard părea să fie uluit.

– Cum de ați ajuns să credeți că tata nu poate să cânte? se miră el.

– Nici mamele nu pot să cânte, doar mătușile, îi fu dat să audă concluzia lor logică.

Bernhard îi privi, puțin nefericit.

– Atunci vă înșelați, spuse el cu răbdare și înțelegere. Există mame care pot să cânte, există și mătuși care pot să cânte, după cum există și mame și mătuși care nu pot să cânte.

Un timp, micuții rămaseră tăcuți și se gândiră cu multă seriozitate.

– Mătușa noastră, Julia, poate să cânte și cu vocea și la pian, triumfă Ralf primul, mândru de concluzia la care ajunsese.

Bernhard se așeză și-i luă pe copii pe genunchi.

– Da, mătușa voastră Julia, poate face de toate, spuse el cu multă căldură în glas.

***

O zi mai târziu, Julia stătea din nou în fața dulapului cel mare din camera de lucru a lui Bernhard și căuta febril o anumită carte, când deodată îi trecu prin minte un gând. Va avea un copil! Simțise unele schimbări în corpul ei, greața pentru mirosurile dulci nu dispăruse. Dar era singură cu îndoielile și incertitudinile sale.

În sfârșit, găsi o carte despre tot felul de boli. Mâinile căutau cu înfrigurare, când Bernhard apăru deodată în spatele ei.

– Ei, ai găsit ce căutai? o întrebă el prietenos.

Julia continua să caute înfrigurată, iar fața ei deveni albă ca varul.

– Da, adică nu, asta înseamnă ... se simți pierdută cu totul, în timp ce mâinile care țineau cartea cea groasă începuseră să tremure.

Bernhard se ridică grăbit de la masa lui de scris. Vroia să-i ofere ocazia să-și revină, așa că o sprijini atent.

– Mulțumesc frumos, șopti Julia și plecă.

Afară, respiră ușurată și-și dădu seama în același timp cât de prostește se comportase. Dacă după această scenă Bernhard se mai îndoia de judecata ei, probabil că acum nu-l mai mira nimic.

"Când voi avea timp să citesc asta?", se gândea Julia frunzărind cartea cea groasă în următoarele două zile. Se găseau multe, dar nimic din ce căuta ea.

Despre simptoamele graviditătii și stările gravidei autorul nu scrisese nimic. Asta nu era pentru el o boală.

Mamsell Trinchen sesizase cât de mult se schimbase Julia.

– Sper că nu sunteți bolnavă? o întrebă ea îngrijorată.

– Nu, nu ... o asigură Julia.

– Dar atunci, înainte de Crăciun, v-a fost din nou rău, remarcă sincer Trinchen.

– Se pare că n-ai găsit ce căutai, spuse Bernhard când Julia, crezându-l plecat pe-afară, se întorsese din nou în camera de lucru ca să pună cartea cea groasă la loc.

El stătea în spatele mesei de scris.

– Da, nu, adică ... murmură din nou Julia încurcată, palidă ca o moartă.

Bernhard se ridică, se apropie de ea, îi luă cartea cea grea din mâinile încleștate și o așează înapoi la locul ei în raft. Apoi căută din nou în bibliotecă și-i întinse o cărticică subțire.

– Probabil că ai trecut peste ea, spuse el complet detașat.

"Minunea nașterii", citi Julia și vru ca în acea clipă să se deschidă pământul și s-o înghită. Nu i se întâmplase niciodată să simtă atâta rușine, ca în acest moment. Bernhard știa deja, știa ce o apăsa, știa de ce-i era teamă.

***

– Domnul este plecat din nou cu pădurarul. Nu trebuie să-l așteptați cu masa de seară, preciză Trinchen cu amabilitate, după-amiază.

Julia primi vestea cu calm și aprobă în tăcere, dar simți că Bernhard plecase din cauza ei. Era un om plin de tact pe care începuse să-l cunoască.

Imediat după ce copiii se culcară, Julia începu să citească din cartea pe care i-o dăduse Bernhard. Desigur, fusese a Ilsei.

O cumpărase când fusese însărcinată cu Ralf.

Întreaga noapte, Julia citi cu atenție cartea din scoarță în scoarță, cu obrajii încinși de concentrare și de rușine.

Abia când toată suflarea de pe moșie revenea la viață, Julia urcă în pat să se culce. Se simțea înfrigurată. Dar nu tremura doar de frig. Știa acum sigur, presupunerea ei se adeverise: aștepta un copil.

Acum, alte gânduri deveniseră apăsătoare. Nu se putea bucura de aducerea pe lume a unui copil, căci toată viața ei fusese dată peste cap.

Nu-i era deloc clar de ce în noaptea care trecuse nu se gândise nici măcar o dată la Hanno. Aceasta o nedumerea, și acum se întreba cum va reacționa el la această veste. În primele momente, va fi desigur prea surprins pentru a se putea bucura. Apoi o va lua în brațele sale puternice ...

Cu aceste gânduri de consolare, în cele din urmă adormi, până când Ralf și Gabi veniră la patul ei, încercând s-o trezească.

Până acum nu se întâmplase niciodată ca Julia să nu fie trează, gata îmbrăcată și aranjată înainte ca micuții să coboare din pat.

Julia reuși să pună între timp cartea în bibliotecă, la locul ei. Slavă Domnului Bernhard nu fu prezent la

masa de dimineață. Spera să ia și la prânz masa doar în prezența micuților, dar din păcate, dorința ei nu se îndeplini.

Când Ralf, Gabi și Julia intrară în sufragerie, Bernhard îi aștepta deja acolo. O privise pe Julia scurt, apoi se comportase la fel ca totdeauna.

– Hei, sateliților! îi salutase el cu căldură pe copii. Cu Julia se purtă cald și sincer tot timpul mesei, încât aceasta își recăpătă echilibrul.

Se întâmplă astfel, încât la sfârșitul mesei Julia îi conduse pe copii la culcare și apoi rămase la o ceașcă de cafea cu Bernhard. Toată ziua își dorise să evite această întâlnire, dar nu fusese posibil. Pe de altă parte, era cea mai bună ocazie de a discuta această nouă ipostază care o preocupa în mod deosebit.

Din nou, Bernhard îi ușură situația. Acum două zile, Julia îi spusese că nu va pleca de Crăciun la Hanno, deoarece acesta tocmai îi scrisese că nu este momentul să vină; că zace în pat cu amigdalele puternic inflamate, iar doctorul i-a spus că s-ar putea să se simtă și mai rău tocmai de Crăciun.

"Proprietara mea nu acceptă să primesc doamne în vizită, scumpo. N-are nici un sens să vii aici."

Acestui argument, Julia nu i se putea opune.

Dar lucrurile stăteau acum complet diferit.

Și chiar dacă Hanno ar fi fost păzit de zece proprietărese, Julia nu se putea lăsa împiedicată să vină la el, să-l îngrijească și să discute cu el despre viitorul lor împreună.

– Când vrei să pleci? întrebă Bernhard scurt.

– Cel mai bine ar fi să ajung la Hanno chiar în seara de ajun, spuse Julia, emoționată. Nu putea vorbi cu plăcere despre plecarea ei tocmai în această seară. Căci știa prea bine cât de mult dorise Bernhard să fie alături de el și de copii. Se simți foarte încurcată când spuse acest termen. Dar Bernhard nici nu tresări.

– Cum dorești, cu plăcere, răspunse el călduros.

Julia se întreba în sinea ei dacă Bernhard nu se va bucura în sfârșit că este plecată în aceste zile de sărbătoare. În ultimul timp se purtase destul de distant față de el, iar străinii deranjează familia în aceste zile de sărbătoare. Desigur, avea nevoie de ea ca angajată. Aceste gânduri însă îi făceau rău Juliei.

– Cel mai bine ar fi dacă copiii ar afla de absența ta abia după ce vei fi plecată, o rugă el.

Julia fu de acord.

În ziua următoare, Julia își împachetă doar câteva lucruri într-un mic geamantan. Deasupra așează un cadou de Crăciun pentru Hanno, un ceas de mână cu brățară aurită. Spera ca el să se bucure de acest dar.

Al lui era doar din duble, și nu mergea prea bine.

Darurile pentru Bernhard și copii le ambalase cu multă grijă, scrisese deasupra numele și le așezase sub bradul împodobit de Crăciun. Aranjase bradul înalt, cu o coroană bogată adus din pădurea Linteln, chiar cu o seară înaintea plecării ei.

Karl o condusese pe Julia la gară. Ședea pe capra trăsurii și șuiera din când în când din bici, fără a lovi însă caii.

Julia îl cunoștea acum îndeajuns pentru a-i citi gândurile.

– În locul dumneavoastră aș fi rămas aici, spuse el într-un târziu ce-l măcinase tot drumul. Nicăieri nu este atât de frumos ca aici!

Cândva, la sosirea ei, această observație i s-ar fi părut neînsemnată, acum însă îi dădu de gândit.

– Trebuie să fac acest drum, Karl. Îți mulțumesc mult că m-ai adus și Crăciun Fericit!

Apoi îi dădu mâna. Karl îi strânse mâna cu considerație.

– Atunci, vă urez și dumneavoastră Crăciun Fericit! mormăi el.

Capitolul 7

Acum, când se afla în tren, Julia putu să se concentreze asupra revederii cu Hanno. La moșia Linteln fusese prea mult în centrul atenției și prea ocupată cu copiii. Acolo se simțea ca o înlocuitoare a stăpânei. Fiecare i se adresa cu o întrebare sau pentru a cere un sfat.

Julia se bucura enorm la gândul revederii cu Hanno.

Nu-i mai telegrafiase. De ce să-l mai anunțe? Oricum era singur, zăcând în pat, în camera lui mobilată. Îl va găsi cu siguranță.

În geanta ei de voiaj, Mamsell Trinchen împachetase cu grijă tot ce era necesar pentru o aniversare intimă a Crăciunului: chec, prăjituri,

cârnați, șuncă, chiar și un pui fript, i le oferise din toată inima.

Juliei i se părea că drumul nu se mai termină. Se ridica mereu și se uita nerăbdătoare pe fereastră. Trecu pe lângă sate și mici orășele cu căsuțe cochete, peste care iarna așternuse cu dărnicie o pătură albă și pufoasă de zăpadă.

La câteva minute, Julia se uita din nou la ceas. Trenul ajunse cu bine la ora paisprezece. Dacă va lua un taxi, va ajunge desigur în zece minute la Hanno, se gândi ea.

Taxiul parcurse drumul doar în opt minute. După ce ajunse în fața casei în care Hanno ocupa o cameră mobilată, își lăsă geamantanul și geanta de voiaj lângă ea și încercă să-și facă curaj. Spera din suflet ca totul să meargă bine.

Tocmai când vroia să sune, ușa se deschise și din casă ieși o doamnă cu o înfățișare foarte blajină.

– Atunci, vă las ușa deschisă, îi spuse ea. Părea că aparține acelei categorii de oameni care caută orice ocazie spre a intra în vorbă. Julia îi mulțumi și spuse:

– Doresc să ajung la doamna Kulicke, la care locuiește un chiriaș ...

– A, da, un tânăr drăguț, foarte amabil, completă locatara imediat cuvintele Juliei. Ați fost invitată la

logodnă? Știți dumneavoastră, de Crăciun, sub bradul împodobit, este foarte romantic! La asta visează orice fată, chiar dacă este în fapt "măritată" de mult. Pentru amândoi a fost așa, cum se spune; o dragoste la prima vedere, așa mi-a destăinuit doamna Kulicke. Ochii doamnei străluceau vioi și plini de încântare. Ei, așa cum arată Iris ... a avut deja câțiva prieteni, dar a rămas totdeauna stăpână pe situație. Trebuie să cauți până îți găsești perechea. Și acum să-ți sărbătorești logodna! Probabil sunteți colegă cu Iris, nu? Sau sunteți o cunoștință a tânărului domn?

Cuvintele o apăsau crunt pe Julia. Ar fi vrut să se facă mică de tot, să se ascundă sub pământ.

Ceea ce povestea această doamnă părea totuși verosimil. Sigur se referea la fata proprietăresei, dar îl confunda pe Hanno cu alt tânăr.

– Auzisem că tânărul domn ... Rittberg ar fi totuși bolnav, spuse Julia cu oarecare ezitare.

– Corect, Rittberg îl cheamă, Hanno Rittberg, un nume frumos nu? Iris deja se bucură să se numească Rittberg, e mult mai frumos decât Kulicke.

Cuvintele o plesniră în față ca o cascadă. Femeia povestea în continuare fără să-și tragă măcar sufletul.

– Despre boală, mai mult ca sigur vă înșelați. Aseară m-am întâlnit cu tânărul domn și cu Iris pe

scară. Era bine sănătos. S-au sărutat și au plecat împreună, așa mi s-a părut.

Apoi femeia chicoti și o lăsă pe Julia desigur în mod nepoliticos, nemulțumită, fără cuvinte, pierdută pe holul casei și trase ușa în spatele ei.

Julia rămase câteva clipe cu spatele rezemat de canatul de lemn și respiră adânc. Apoi își adună forțele și începu să urce treptele. Nu poate fi adevărat, nu poate fi așa! își spunea ea la fiecare treaptă. În cele din urmă ajunse cu inima tremurând în fața ușii care închidea coridorul și sună. În spatele ușii se auzeau râsete. Într-un târziu, ușa se deschise. În fața ei apăru un puști de aproape zece ani care-și ridică obraznic nasul plin de pistrui.

– Vreți să vă dăm ceva? întrebă el.

– Fred, cu cine vorbești? se auzi o voce gâfâită dintr-una din camere.

Julia avu sentimentul că persoanele care se aflau în locuință doreau de sărbători să întoarcă totul cu susul în jos. Doi bărbați cărau cu ei, pe hol, o canapea.

– Aș dori să vorbesc cu domnul Rittberg, spuse Julia cu o voce răgușită.

– Ah, dumneavoastră vreți să discutați cu logodnicul meu? În ușa uneia din încăperi apăru o fată cu părul negru.

Julia se minună de unde luase această fată atâtea culori cu care-și pictase aproape toată fața.

Fata chicoti.

– De fapt, încă nu pot să-i spun logodnic. Asta urmează să aibă loc abia pe seară, sub pomul de Crăciun. Recepția are loc mâine. Hanno spune că așa se obișnuiește. De aceea, în aceste momente avem încă multe de făcut. Hanno, din păcate nu este acasă, s-a dus să cumpere ceva băutură, trebuie să avem ce să servim, nu-i așa? Dar vă rog, intrați, logodnicul ... meu trebuie să vină în curând. La noi, totul pare puțin cam sălbatic acum, dar un loc unde să puteți sta, găsesc imediat.

Apoi sublinie invitația cu o mișcare largă a mâinii.

– Nu, nu, mulțumesc, am să vin altă dată, răspunse Julia în grabă. Apoi coborî treptele cu picioarele tremurânde.

***

– Asta era o fată bătrână foarte ciudată, spuse puștiul. Ostentativ, împreună cu sora sa, o urmăriră pe Julia aplecați peste pervaz până dispăru.

Julia se mira singură mai târziu cum de nu și-a rupt nici un picior în fuga sa pe scări. Ajunsese în stradă și nu apucase să facă decât câțiva pași, când îl zări pe Hanno la colț.

Venea dezinvolt și ducea cu el două sacoșe grele. Părea distrat, arăta exact ca un bărbat mulțumit de viață.

Julia se ascunse instinctiv în gangul unei case. Aici se sprijini de peretele cenușiu și rece al casei.

Nu putea suporta acum o întâlnire cu Hanno. Acesta trecu pe lângă gang, fără să aibă habar de existența ei.

Începuse să ningă ușor. Oameni încărcați cu pachete treceau grăbiți pe lângă ea. Toți erau veseli, cu fețele încântate în așteptarea marii sărbători. Fiecare se bucura în noaptea de ajun. Doar inima Juliei se simțea moartă.

La o intersecție, se opri și privi derutată în jur. Se afla într-un oraș străin, departe de toți oamenii care-i fuseseră aproape. Hanno era un escroc. Se jucase doar cu inima ei. Hanno, tatăl copilului ei.

Deodată, o cuprinse o disperare fără margini, încât nu-și mai dorea decât să moară.

Afară se întunecase, luminile străzii se aprinseseră. Clopotele bisericii începură să bată.

Julia simțea dureros singurătatea și pustietatea din jurul ei, simțea cum totul în sufletul ei se prăbușește. După un timp, întâlni un polițist.

– Aș vrea s-ajung la un hotel, murmură ea.

Apărătorul legii o măsură destul de sever și neîncrezător. Apoi îi scrise adresa unui hotel pe o bucată de hârtie.

"Pace pe pământ!" sunau clopotele bisericilor. Oamenii curgeau în valuri la slujba Domnului din Noaptea de Crăciun. Treceau mame cu copii de mână, copii cu ochi mari de mirare și plini de așteptări. Copii care aveau un tată!

Julia simți cum lacrimi amare îi curg pe obraji.

Ajunse în cele din urmă la hotel, într-o cameră cu baie și tot confortul, o cameră pe care nu considera totuși că și-o poate permite. Acum însă era măcar mulțumită că se va putea întinde în pat. Aici, nimeni n-o aștepta, speranțele ei fuseseră spulberate. Inima ei zdrobită, chinuită, rănită și înșelată, trebuia să se odihnească. Zăcu ore în șir în aceeași stare de amorțire și revăzu mereu aceleași scene șocante, de groază, în fața ochilor.

Refuza încă să creadă că supraviețuise acestor evenimente. Dar nu era chiar atât de necugetată să facă ceva pentru a curma această stare.

În dimineața următoare o cameristă veni să deretice prin cameră. Cu siguranță, se mirase de un oaspete atât de ciudat, care stătea la fereastră fără să se miște, privind fix afară și care, de când venise, nu părăsise deloc camera.

Când simți că foamea o doboară, Julia mulțumi în gând domnișoarei Mamsell Trinchen pentru geanta plină de bunătăți. Rontăi o pulpă de pui fript și căzu din nou în meditația sa deprimantă, disperată.

Se mira singură când spre seară o cuprinse din nou o foame nestăvilită.

Dacă inima îi era zdrobită, ar fi trebuit ca toate celelalte dorințe ale corpului să fie la fel de mult înăbușite, se autoiluziona ea. Mâncă iar din rezervele de la moșie și bău o înghițitură de apă.

Apoi își imagină cum arăta Hanno ținând-o în brațe și sărutând-o pe Iris, cea cu părul negru. "Sunt fericită!" îi mărturisea probabil fata. Toate fetele spun același lucru în situații asemănătoare, și ea ... făcuse la fel!

Julia râse amar. Devenise deodată cu zece ani mai bătrână. Avea sentimentul că așteaptă o rezolvare de undeva din afara existenței ei, ea însăși fiind în expectativă, dar disperarea revenea din când în când cu aceeași intensitate ca ieri.

Sau poate nu mai era în stare să simtă nimic, deoarece inima ei era moartă?

Seara o găsi în aceeași stare ca noaptea trecută. Julia se ridica destul de des de pe pat, mergea spre fereastră și privea fix afară, în stradă. Abia spre dimineață adormi puțin, însă un somn agitat.

Astăzi este a doua zi de Crăciun, reflectă ea când se trezi. Deodată, o cuprinse dorul fierbinte de Linteln, de Gabi, de Ralf, de Bernhard și de toți oamenii care-i arătaseră încredere și prețuire în ultimul timp.

***

Julia era din nou în tren; acum, se întorcea la Linteln. N-ar fi crezut niciodată că un om se poate bucura atât de mult, după ce pe de altă parte fusese atât de dezamăgit.

Se crăpa de ziuă, sub picioarele ei zăpada scârțâia, dar Julia își urma curajoasă drumul pe jos spre moșia Linteln. Un iepuraș sărea jucându-se pe câmpul acoperit cu zăpadă. Din pădure ieșiseră două căprioare care agitaseră neliniștite zăpada în jurul lor de parcă era o pânză proaspăt spălată.

Picioarele Juliei păreau că merg singure, nu mai simțea greutatea bagajului. Când zări moșia Linteln întinzându-se în fața sa, se opri un moment să se reculeagă. Respiră adânc și avu sentimentul pe care orice om îl are atunci când își vede căminul după o lipsă îndelungată.

Waldi veni în întâmpinare fără să-l cheme. Sărea mereu în calea ei, în față și în lateral, îi lingea mâna. Simți bucuria lui nestăvilită, care-i făcea bine. Julia își puse geamantanul și geanta de voiaj în zăpadă și se aplecă spre devotatul animal. Îl mângâie și nu băgă de seamă că lacrimile ei cădeau în blana câinelui. Waldi lătra și se bucura, dând din coadă. Apoi o însoți pe Julia până în casă.

Julia nu trecuse încă pragul, când se auzi un răcnet îngrozitor. Lăsă bagajul pe hol și se repezi în direcția strigătelor, plină de teamă. În ușa camerei de zi, rămase o clipă uluită.

Mărețul brad de Crăciun era căzut, toate podoabele lui fuseseră distruse și împrăștiate pe covor. Gabi și Ralf erau pe deasupra atât de speriați, încât se agățară de gâtul ei disperați și strigau cât îi ținea gura, cerându-i să împiedice nenorocirea.

După primul șoc, Julia simți că i se face milă de făptași.

– Gabi, Ralf, îi opri ea.

Strigătele încetară imediat. Amândoi copiii o recunoscură, se lipiră de ea și începură să plângă încet, cerându-i în continuare ajutorul.

– Mătușa Julia, sughițau printre lacrimi când unul când celălalt.

– Dragii mei ... șopti Julia zdruncinată puternic de atâtea emoții. Îi trase pe amândoi lângă ea să-i liniștească.

– Asta e ...! Bernhard intră și rămase interzis în prag. Impunătorul brad de Crăciun, căzut și distrus, îl șocă atât de tare în primul moment, încât părea că n-a observat surpriza întoarcerii Juliei înainte de vreme.

Cu fața roșie de mânie, Bernhard se îndreptă spre micul grup.

– Bernhard, îl strigă Julia încet, dar dojenitor.

Micuții amuțiseră, tremurând încă de frică și își priveau tatăl cu ochii cât roata carului.

– Julia, ce bine că te-ai întors! spuse el din toată inima și-i strânse ambele mâini în chip de salut. Gabi și Ralf au fost în timpul absenței tale în cea mai mare formă. Dar dărâmarea bradului de Crăciun depășește toate scandalurile.

– N-am vrut să facem asta ... șopti Gabi.

– A căzut singur, încercă să explice Ralf și se trase mai aproape de Julia.

– Desigur, spuse Bernhard înverșunat, și continuă. Bradul nostru a prins aripi și s-a așezat ușor pe podea, tocmai în clipa în care am părăsit eu încăperea. Dar fața sa nu mai arăta atât de încruntată.

– Am să strâng repede cioburile, se oferi Julia. Apoi îi așeză pe micuți într-un fotoliu. Când vru să-și scoată mantoul, Bernhard îi veni repede în ajutor.

– Trebuia să ai parte de o primire mai frumoasă, remarcă el.

Apoi ridică bradul căzut. O ramură fusese ruptă, mare parte din globuri se spărseseră, beteala și îngerașii atârnau în dezordine printre ramuri sau căzuseră pe covor.

Julia se opri o clipă în loc și privi bradul distrus. Trunchiul lui rupt și chinuit părea un simbol al viselor sale frânte, al dragostei înșelate și al inimii sfâșiate. Involuntar, în acel moment Bernhard întorsese capul spre ea, îi urmărise privirea spre bradul frânt și înțelesese. Îi citise în ochi într-o secundă disperarea, durerea, tot ce suferise în cele două zile, singură.

– Mă duc imediat, murmură ea, revenindu-și. Apoi, coborî grăbită treptele spre debaraua obiectelor

gospodărești pentru curățenie și se întoarse aducând cu ea mătura și fărașul. Julia se apucă să strângă cu atenție cioburile.

În mod sigur, această activitate era binevenită pentru Julia. Fiind ocupată, scăpa de întrebările lui Bernhard despre cum și-a petrecut Crăciunul. Așa că, în continuare, aranjă toate lucrurile cu multă migală. Bernhard se preocupa și el cu atenție de brad.

Julia și Bernhard salvară ce mai rămăsese întreg din podoabele pomului. În final, Bernhard aruncă bradul deteriorat pe fereastră în curte.

– Asta a fost doar o scurtă distracție, preciză el aruncând o privire severă în colțul în care copiii ședeau ca sfinții. Să nu vă mișcați din loc! le spuse apoi copiilor, în timp ce ducea bagajul Juliei în cameră.

Mai târziu, la masa de seară, copiii își depășiseră spaima, iar Bernhard starea de enervare. Julia îi servi pe copii, îi dădu Găbiței chiar câte o bucățică în gură, îi aminti lui Ralf să nu uite să mănânce. Totul revenise la normal, așa cum era înainte de plecarea ei, doar ea însăși se schimbase.

După masa de seară, Julia trebui să admire împreună cu copiii cadourile aduse de Moș Crăciun. Ca de obicei, le acordă copiiilor toată atenția.

Timpul trecu și sosi ora când copiii trebuia să meargă la culcare. Gabi căscă chiar de mai multe ori, istovită. Ralf devenise plângăcios.

– Te ajut și eu azi, am timp, se oferi Bernhard. Julia ar fi vrut să-l știe mai bine acolo, în camera de zi. Dar îl privi cu o față zâmbitoare și păru că se bucură de ajutor. Așa că îi așezară amândoi pe copii în pătuțurile lor.

– Nu mai pleci, nu-i așa? vru să știe Ralf, când Julia îi ură "Noapte bună!".

Bernhard era în spatele ei și auzise întrebarea. Copiii așteptau nerăbdători răspunsul Juliei. De această dată se simți în mare încurcătură. Dacă ar fi putut să știe mititeii cât de repede va trebui să-i părăsească, să plece din nou de pe moșia Linteln! Nu mai dura mult și starea ei va deveni vizibilă pentru toată lumea, gândi Julia. Își putea imagina cât de penibilă era pentru Bernhard această situație, și să fie pe deasupra angajată la copii, pentru el care fusese atât de atent cu ea. Așa că le dădu un răspuns evaziv, pe care copiii îl acceptară.

– Ne cânți ceva? o rugă Gabi.

– Destul pentru astăzi, interveni Bernhard. Dacă vreți vă "cânt" eu unul, dar mă tem că n-o să vă placă!

Copiii se liniștiră ca prin farmec.

Julia, desigur, nu era în stare să cânte. Se simți din nou ocrotită de Bernhard. Totuși, acceptă să cânte.

– Ei, bine! le spuse ea. "Bună seara, noapte bună", începu să cânte cu vocea sa clară de soprană. Nici nu simți că Bernhard se apropiase între timp din nou în spatele ei.

El simțise că Julia trăise o amară dezamăgire în această călătorie.

Julia era complet epuizată, când ea și Bernhard părăsiră în vârfurile picioarelor camera copiiilor.

– Ești foarte obosită, Julia, nu vrei să te culci? îi spuse Bernhard, plin de grijă. Ea aprobă și fu fericită să se poată întinde în pat, în așternutul proaspăt și primitor.

Capitolul 8

Bernhard nu-i puse însă nici o întrebare, și nici în următoarele zile, și continuă să se poarte la fel de atent și de prietenos cu ea.

Ningea neîntrerupt de câteva zile. Cât de mult își doriseră copiii zăpada! Astăzi, ședeau însă cu năsucurile lipite de ochiurile de geam și oftau, căci băltoaca și iazul erau acum acoperite cu un strat gros de zăpadă.

– Când vom putea să mergem să patinăm? se tânguiau micuții, necăjiți.

– Va trebui să vă mulțumiți să vă dați cu sania, răspunse Julia.

Și săniușul este la fel de amuzant. Haideți să ne schimbăm și să scoatem sania din grajd.

Gabi și Ralf se înveseliră instantaneu. Iar după câteva urcări și coborâri de pe deal, uitaseră complet de ghetele cele noi cu patine.

Când se întoarseră apoi cu obrăjorii îmbujorați și ochișorii plini de voioșie, tati le ieși în întâmpinare în vestibul.

– A fost frumos! îi strigă Gabi de departe.

– Mergem și mâine, așa ne-a promis mătușa Julia, nu se lăsă Ralf.

Julia râdea, puțin obosită și întristată fără să-și dea seama. Bernhard zâmbi.

– Vă fac o altă propunere! Mâine este prima zi din noul an, așa că scoatem sania cea mare și mergem la plimbare prin pădure.

Desigur, copiii săriră imediat în sus de bucurie, fericiți și se agățară de gâtul tatălui. El îi învârti prin aer și apoi îi așeză cu grijă pe podea.

– Hei, ce părere ai de propunerea mea? o întrebă el direct pe Julia și se apropie de ea.

Pe chipul Juliei trecu un val de roșeață.

– Sigur, vin cu plăcere, murmură ea. Apoi îi luă repede pe copii de mânuțe. Vreau să mă duc să-i schimb pe Gabi și pe Ralf.

– Astăzi e ajunul Anului Nou, Julia! strigă Bernhard după ea. M-am gândit să petrecem amândoi ceva mai

festiv ultima zi din an. Mamsell Trinchen pregătește ceva deosebit ... Sau propui tu altceva?

Julia închise ochii, copleșită. Credea că știe de ce o invită Bernhard la o petrecere în doi. Din compasiune pentru ea! Probabil că simțise de mult cât de tare o dezamăgise Hanno. Acum vroia s-o consoleze, el care în mod normal ar fi dorit să fie singur cu gândurile lui, la soția pe care-o pierduse!

Bernhard era un om atât de fin și plin de tact!

Dacă ar fi știut cât de tare se temea Julia de această seară, când toți oamenii erau veseli și fericiți!

– Nu, nu m-am gândit la nimic special, răspunse ea și se străduí să-și stăpânească emoția din glas. Cu pași grăbiți, urcă împreună cu copiii, să-i schimbe de hainele ude, pline de zăpadă.

Gabi și Ralf nu-și făcuseră somnul de după-amiază, apoi se dăduseră cu sania ore în șir, astfel că acum căldura aproape îi doborâse. Julia le pregăti imediat masa de seară.

– Îmi pare tare rău, îi spuse lui Bernhard pe care-l întâlni când ducea vasele în care mâncaseră copiii înapoi la bucătărie, copiii sunt deja în pat. Nu pot sărbători cu noi revelionul! Bernhard râse.

– Nici nu m-am gândit să-mi petrec revelionul cu Gabi și cu Ralf, să-i poftesc la meniul doamnei

Trinchen. Am considerat că noi doi am fost tot timpul ocupați cu tot felul de treburi și ar fi bine să evităm orice neînțelegere între noi.

Pe seară, Julia stătea în fața dulapului său și se gândea cu ce ar trebui să se îmbrace. Pentru moment, orice rochie i se potrivea. Ar fi trebuit să-l întrebe pe Bernhard ce cadru a imaginat pentru această seară, acum însă era deja târziu.

În final, se decise pentru o rochie de seară argintie. Era bine lucrată, din stofă de bună calitate, și avea doar o tăietură adâncă ce-i scotea în evidență gâtul și foarte puțin din pielea ei catifelată.

După câteva ezitări, decise să-și pieptene părul altfel ca de obicei. Avusese cândva coafura aceasta și atunci i se păruse potrivită.

Doar surâsul amar nu se potrivea cu prezența ei festivă.

Înainte de a coborî, se duse până în camera copiilor și stătu un timp lângă pătuțurile lor.

Julia se gândea la propriul ei copil, a cărui inimioară o va simți în curând alături de inima ei. Sigur, va veni ziua când sosirea lui pe lume îi va produce bucurie. Dar în acest moment nu-și putea imagina clipa și nici că venirea lui pe lume i-ar alina durerea. Se ridică și se decise să coboare.

Bernhard deja o aștepta. Stătea în picioare lângă șemineu, îmbrăcat în smoching. Julia nu bănuise măcar cât de atrăgător putea fi. Îi întrecea pe oricare din bărbații prezentabili pe care îi cunoscuse.

Bernhard îi veni în întâmpinare râzând, și-i oferi un pahar.

– Am pregătit asta pentru început, spuse el cu căldură. Arăți extraordinar, Julia, observă el galant.

Mâna dreaptă a Juliei, care ținea paharul, tremura ușor. Era bine că exista cineva care s-o laude și să-i aprecieze prezența!

– Mulțumesc, spuse ea încet.

– Pentru o seară plăcută! Bernhard ridică paharul și ciocni. Julia aprobă și gustă apoi din băutură.

– Are un gust foarte bun.

– Mă bucur că ți-am ghicit gustul. Pentru un cocteil, trebuie să fii atent și să cunoști bine oamenii pe care vrei să-i servești.

– Crezi deci că mă cunoști? întrebă Julia, aproape șocată.

– Cred că da, răspunse el zâmbind. Băutura ta nu este puțin dulce, puțin amăruie, puțin condimentată și puțin acidulată în același timp?

Julia mai luă o înghițitură. Acum, fu însă surprinsă că Bernhard doar o tachinase.

Astăzi, Mamsell Trinchen se autodepășise. Julia se întrebase unde găsise atât de repede un meniu festiv atât de fabulos. Mai întâi, exista o supă limpede concentrată de carne, apoi crap azuriu cu sos de hrean și unt topit. Urma mușchiul de căprioară, iar ca desert cremă de vin care se topea în gură.

La început, Juliei nu-i fu deloc foame. Dar nu putu să reziste atâtor delicatese. Bernhard o încuraja din când în când, mereu atent și cu finețe. El însuși era un om care mânca întotdeauna cu plăcere.

Julia nici nu observă cât de repede trecuse timpul. Când domnișoara Mamsell Trinchen strânse ultimul rând de farfurii, se apropia ora zece.

Apoi se așezară în fotolii, în fața șemineului. Bernhard se ridică și deschise aparatul de radio. Alese un post care transmitea muzică de dans. Se așeză din nou.

"Se stăpânește din cauza mea!" gândi Julia. "Probabil că inima lui nu este pregătită încă pentru o muzică atât de veselă."

– Pentru viitor, Julia! zise Bernhard și ridică paharul cu șampanie.

– Pentru viitor, repetă și ea. Apoi privi fix în lumina flăcărilor. Într-o secundă, părea că s-a întâmplat ceva în comportarea Juliei. Râsese crispat și golise conținutul paharului dintr-o înghițitură.

– Julia, vroiam să-mi permiți să-ți spun, printre altele în această seară, că dacă vrei, poți avea aici, la Linteln, căminul tău, pentru tine și ... pentru copilul tău, pentru totdeauna, spuse Bernhard încet dar cu hotărâre. Juliei îi căzu paharul din mână și se sparse de podea. Nu se mai putu stăpâni și lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

– Ia-o pe-a mea, se oferi Bernhard în timp ce ea căuta cu înfrigurare batista în micuța geantă de seară.

– Mulțumesc, șopti ea, mulțumesc mult. Apoi își îngropă fața în batista lui Bernhard.

– Acum, ridică-ți capul și privește fără griji spre viitor! Copilul tău va crește mare și ... fără tată.

Julia fu de acord. Berhnard știa într-adevăr să consoleze un om. Era plin de bunătate și înțelegere.

– Promite-mi că n-ai să te mai uiți înapoi, spuse el deodată. Să regreți ce s-a întâmplat este complet fără sens! Îi strânse mâinile cu putere. Julia se așeză tremurând încă, dar îl aprobă.

– Ce ... vor spune oamenii? murmură ea într-un târziu. În primul moment, nu era capabilă să se gândească la mulțumirea și la pacea ei.

– Tu ce crezi, sunt eu un om care ține cont de vorbele altora? Să bârfească și să vorbească aceia care sunt fără greșeală, cei curați ca lacrima!

Julia îl crezu. Bernhard putea trăi foarte liniștit fără să-i pese de părerea altora. Era un bărbat atât de independent și conștiincios în tot ce întreprindea, serios și stăpân pe munca și pe viața lui ca nici un altul în lume.

Puțin înainte de miezul nopții, se apropiară împreună de fereastră și priviră afară în noapte, printre fulgii de zăpadă. Așteptară până când clopotele bisericii din sat începură să bată.

– A venit Anul Nou, Julia. Îți doresc numai bine! Bernhard îi dădu mâna sa puternică și Julia simți nevoia să se sprijine de el.

– La fel îți doresc și eu ție, Berhard. Se priviră în tăcere unul pe celălalt și Julia simți în inima sa un sentiment de profundă recunoștință și mulțumire.

Prin fereastra deschisă pătrundea acum gerul. Bernhard o închise din nou după ce dangătul clopotelor se stinse. Juliei i se făcuse frig. Bernhard o cuprinse ocrotitor cu brațul după umeri și o conduse înapoi în fața șemineului.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la tine că ești îmbrăcată subțire, își reproșă Bernhard.

Julia medita: "Un An Nou! Un an fără Hanno! Dar fără alte gânduri negre! Un an în care voi fi mamă!" Acest ultim gând încă o speria.

***

În amintirea Juliei acest revelion era cel mai frumos pe care-l trăise până acum. După trecerea miezului nopții, devenise mai liniștită și mai sigură de sine. Se datora și momentelor de cugetare pe care le trăise în camera copiilor, lângă pătuțurile lor. Gândul la viața care apărea în trupul ei, lângă inima ei pierdea din ce în ce mai mult din sentimentul de teamă.

Afară, începuse dezghețul. Picura de la streașină, zăpada devenise neagră și urâtă. Când Julia ieși afară cu copiii, trebuiră să încalțe cu toții cizme de cauciuc, deoarece peste tot era o mare mocirlă.

– Este încă iarnă, de ce nu ninge și nu îngheață? întrebau micuții, privind cu durere în suflet cum zăpada se împuținează pe zi ce trece.

Bernhard se purta față de Julia prietenos și îndatoritor.

Pentru a găsi o ocupație micuților, Julia decise într-o zi să se joace de-a deghizarea. Își amintea exact din propria copilărie. Dintr-o perdea veche făcuse cu

puțină fantezie un voal de mireasă și zile în șir se jucase cu el.

Așa că Julia se urcă în pod. Trinchen își amintise că acolo stau depozitate câteva cufere cu lucruri mai vechi.

Julia găsi într-adevăr ceea ce căutase. Între altele, descoperi mobilă veche, care probabil aparținuse camerei moșierului.

– Hei, ați găsit ceva frumos? o întrebă mai târziu Trinchen. Julia confirmă și aduse vorba apoi despre mobila pe care o văzuse.

– Ah, da, se află acolo de multă vreme, cred că a fost năpădită de carii. S-a dus o adevărată luptă până când domnul a avut voie s-o scoată din casă.

– Cu cine? întrebă Julia fără un interes deosebit.

– Ei, cu stimata doamnă. Dânsa ținea atât de mult la mobilele vechi. Cred totuși că făcea acest lucru deoarece era o persoană foarte zgârcită.

Julia își atinse fruntea cu mâna; desigur Mamsell Trinchen nu se înțelesese prea bine cu soția lui Bernhard, și atribuia acum pe nedrept fațete negative caracterului acesteia.

Totuși, câteva zile mai târziu Marie confirmă involuntar spusele domnișoarei Trinchen. Moșia avea o zi aniversară, iar Julia, la rugămintea lui Bernhard,

cumpără Mariei un serviciu fin de cești de cafea. Aceasta vroia să se căsătorească în vară.

Personal de la Julia, Marie primi un jupon foarte drăguț, care-i plăcu foarte mult.

– Dumneavoastră ați cumpărat precis și serviciul de cești de cafea. Este atât de frumos! Printr-un porțelan atât de fin poți chiar să vezi. Am să-l folosesc doar în zilele de sărbătoare, e prea prețios și e păcat să-l utilizăm zilnic.

Marie era plină de fericire. Apoi spuse o frază care pe Julia o șocă.

– Stimata doamnă precis nu mi-ar fi oferit atât de mult ca dumneavoastră, pentru asta era mult prea econoamă.

– Marie, ar trebui să-ți fie rușine să vorbești astfel despre morți, îi spuse Julia aspru.

Marie se înroși toată.

– Ba nu trebuie să-mi fie, căci ce este drept, așa trebuie să rămână. Dânsa îi scria mereu pe hârtie lui Trinchen câtă carne are voie să folosească la mâncare și întotdeauna era mult prea puțină.

Și pentru că vorbise deja cam mult, se întoarse grăbit și plecă. Julia rămase să reflecteze singură.

Câteva zile mai târziu, făcu o altă descoperire ciudată; Ralf și Gabi aveau amintiri foarte vagi despre

mama lor. Câteva luni din viața unui copil erau ani pentru viața unui adult!

Apoi se planifică la consult în oraș, la un doctor ginecolog. Bernhard o convinsese că trebuie neapărat să fie văzută de un doctor. Acesta stabili că Julia este complet sănătoasă.

– Capul sus, doamnă Brunken, după toate previziunile, la dumneavoastră totul merge normal.

– Mulțumesc, spuse Julia și părăsi liniștită cabinetul. Își făcuse unele griji și acum era veselă să poată părăsi din nou orașul.

Acasă o așteptau îngrijorați Gabi și Ralf.

– Amândoi se agață de dumneavoastră precum scaieții. Au stat minute în șir să vă aștepte în fața ferestrei, îi povesti Marie.

– Și eu sunt mulțumită să fiu din nou acasă, spuse Julia și răsuflă profund. Abia mai târziu realiză că numise moșia Linteln "acasă".

***

În acea după-amiază, Julia se juca alături de copii de-a prințul și prințesa. Cususe pentru Gabi o rochiță

de prințesă cu o trenă lungă, care să târa în spatele copilei. Gabi găsea rochița atât de frumoasă încât aproape nu se mai dezlipea de oglindă.

Micul prinț avea un costum cu pantaloni lungi, o eșarfă din catifea roșie peste mijloc și o sabie de lemn într-o parte. Ralf se simțea de asemenea foarte mândru.

– Suntem prințul Adalbert și prințesa Kunigunda, se recomandară copiii mai târziu tatălui lor, plini de mândrie.

Cum intră, Bernhard se minună de costumele lor. Intră și el în joc și trebui să ducă chiar o luptă îndârjită cu prințul.

Pe seară, Bernhard îi strânse Juliei mâna cu căldură.

– Îți mulțumesc mult că le faci copilăria atât de fericită, îi spuse el.

Julia se simți puțin încurcată și replică sincer:

– Am dorit doar să le dau o ocupație.

– Ai reușit s-o faci în orice caz cu mare artă! Inima ta caldă ți-arată totdeauna drumul cel drept.

Și pentru că i se păru că a spus poate prea mult, Bernhard se întoarse și dispăru fără alte cuvinte. În urma lui, Julia se gândea că niciodată nu auzise un compliment atât de frumos.

***

Astăzi, era o vreme foarte urâtă. Burnița fin și din cauza aceasta se simțea parcă și mai frig.

– De ce ploaia asta nu e zăpadă? protestau Gabi și Ralf. Micuții își doreau din tot sufletul întoarcerea iernii.

Julia se ocupa cu multă atenție de copii și în ciuda vremii urâte și a vântului, se hotărâse să iasă totuși puțin cu ei, să se plimbe. Își puseseră toți trei pantofi mai groși în picioare, apoi îi luase de mânuțe și plecaseră.

Afară, după ce ieșiseră din curtea fermei, Julia își aminti că uitase să vorbească cu Mamsell Trinchen despre masa de prânz, așa cum stabiliseră.

– Așteptați un moment, îi rugă pe copii. Îi era teamă că Gabi și Ralf, aici afară din curtea fermei, în scurta ei lipsă, se vor murdări.

Julia își dorea să se întoarcă repede înapoi. De aceea, nu fu destul de atentă la treptele scării. Le trecuse doar de nenumărate ori, le știa și în somn, fără să fie nevoie să le numere.

Astăzi însă erau acoperite de o pojghiță subțire de gheață.

Ploaia măruntă formase imediat o suprafață acoperită de polei. Julia vru să se prindă de balustradă, dar fusese prea târziu.

Strigă de durere când alunecă pe treptele de piatră până jos, cu piciorul prins sub ea.

Bernhard ajunse primul lângă ea. Tocmai ieșea din grajdul vacilor și ultima parte a incidentului se petrecuse aproape sub ochii lui.

Urmară câțiva servitori și servitoare.

Bernhard îngenunche lângă Julia și o ajută să se ridice cu multă grijă.

– Scoate repede mașina din garaj! porunci el unui servitor care privea înmărmurit. Un altul mai tânăr fu mai iute de picior și deschise ușa garajului, un altul se urcă la volan și în câteva minute automobilul lui Bernhard fu adus în curte.

Fața Juliei era albă ca varul. Gemea ușor. Bernhard o așeză cu grijă pe bancheta din spate a mașinii. Apoi demară cu grijă. Roțile se mișcară cu greu.

– Nu e bine așa!

O servitoare tânără închise ochii, gândindu-se doar la ce nenorocire s-ar putea întâmpla în momentul următor.

– Domnul o să se oprească în cel mai bun caz într-un copac de pe marginea șoselei, prezise ea înspăimântată.

Bernhard conducea însă încet și cu mare precauție, părea că merge pe un patinoar. Din când în când, arunca grijuliu câte o privire pe bancheta din spate. Julia era acum conștientă, dar se strâmba de durere.

Pe fruntea lui Bernhard se iviseră broboane de sudoare. Pur și simplu nu putea să accelereze, să ajungă mai repede. Era de mirare că ajunsese până aici fără nici un necaz.

În dreapta era deja un automobil aruncat în șanț. Slavă Domnului, nu pățise și altceva, șoferul stătea acum în fața mașinii și constata pagubele. Din față venea un vehicul ca un titirez, rotindu-se și derapând care ajunse în sfârșit să se oprească pe câmp, în afara drumului.

Bernhard conduse cu o atenție și concentrare și mai mare mai departe. După un timp care i se păru îngrozitor de lung, ajunse cu bine în micul oraș. Aici tocmai fusese un pichet de grevă în fața fabricii.

Când ajunse în fața spitalului, Bernhard era ud tot de transpirație.

Ceru imediat doi brancardieri cu o targă. Julia fusese scoasă afară, dar nu recunoștea nimic în jurul ei.

Capitolul 9

Când se trezi, Julia se văzu lungită pe un pat alb, într-o cameră străină. Se simțea foarte slăbită și-i era greu să deschidă ochii. O soră stătea lângă patul ei.

– Unde mă aflu? șopti Julia. Apoi închise din nou ochii. Revăzu fiecare fază a căzăturii și-și mișcă din nou cu durere gura.

– Ce s-a întâmplat cu mine? vru să știe, încercând să-și miște picioarele și bucurându-se că le simte. Apoi ridică brațele, și ele o ascultară, fără să pară a fi rănite.

– Cel mai bine vă va spune doctorul Schulze. Sora îi zâmbi și ieși din cameră.

– Ce este cu mine? insistă Julia să afle de la doctor. Întrebarea o chinuia.

– Ați pierdut copilul, doamnă Brunken. Acum sunteți foarte slăbită. Trebuie să vă facem o transfuzie. Dacă reușim, va trebui să vă mișcați cât mai puțin, măcar deocamdată, spuse doctorul și se așeză zâmbind lângă ea, pe marginea patului. În curând, vă veți simți mai bine. Dumneavoastră sunteți atât de tânără și puternică!

Julia aprobă mecanic. Abia după ce plecă doctorul și rămase singură, realiză ce spusese acesta.

Acum, ființa micuță care începuse să crească sub inima ei, nu mai exista. Întoarse capul pe pernă într-o parte. Lacrimile începură să-i inunde chipul.

Singura legătură dintre Hanno și ea fusese distrusă. Oricum, el nu-i mai scrisese, după ce ea trimisese ultima lui scrisoare, sosită după călătoria Juliei, nedeschisă înapoi.

După-amiază, sora cea amabilă îi anunță o vizită. Sosise Bernhard. Îi adusese un buchet mare de liliac. În acest moment al anului, desigur Bernhard cheltuise pentru el o avere.

– Julia, spuse el plăcut surprins și-i strânse ușor mâna. Cum te simți?

Se așeză cu mare grijă lângă ea, după ce așeză florile într-un vas.

– Ar trebui să fiu mulțumită, răspunse Julia încet.

– Înțeleg, aprobă el. E dureros să pierzi un copil, Julia, întotdeauna e dureros, o liniști el hotărât.

Julia îl aprobă și oftă. Bernhard era mereu același om plin de tact. Nu spusese niciodată cuvinte dure la adresa tatălui copilului, care o înșelase. Nu, aceste vorbe nu-i puteau veni pe buze unui om ca Bernhard.

– Julia, tu ești însă o fată foarte tânără, n-ai voie să-ți pierzi curajul și nici să te uiți înapoi, spuse el întărind cuvintele cu o strângere caldă a mâinii.

Julia îl aprobă din nou. Era așa de bine când Bernhard era lângă ea! Apropierea lui îi dădea o încredere minunată.

Sora apăru din nou, mult prea repede.

– Domnule Neuendorf, cele cinci minute au trecut, îi aminti ea.

Bernhard se ridică imediat.

– Trebuie să plec, din păcate, spuse el cu părere de rău. Am să revin, însă. Până la revederea următoare, să mai prinzi puteri.

Îi strânse din nou mâna și plecă. După ce ușa se închise în urma lui, Julia avu sentimentul unei singurătăți fără margini.

În ziua următoare, Bernhard veni din nou pregătit. De această dată îi aduse Juliei o imensă cutie de bomboane și câteva reviste.

Julia întrebă de copii.

– Sunt bine. Este de mirare, dar încă n-au făcut nici o prostie. Influența ta benefică își face încă efectul.

Două zile mai târziu, Bernhard veni din nou. Julia se simțea deja mult mai bine. Bernhard avu permisiunea să stea zece minute în vizită.

– Trebuie să-ți transmit salutări de la toți. Fiecare a luat parte la necazul tău. Le-am povestit ceva despre faptul că te-ai rănit. Dacă ești de acord, putem păstra această versiune.

– Mulțumesc, șopti Julia.

***

Julia împlinise deja zece zile de ședere în spital, când se trezi cu vizita domnișoarei Mamsell Trinchen. Aceasta adusese cu ea un coș mare cu mânere din care scoase pe măsuța Juliei o jumătate de șuncă și cârnați afumați. Pacienta cea tânără fu mișcată.

– Nu flămânzesc aici, râse Julia. Dar domnișoara Trinchen n-o crezu.

– Atunci ați arăta cu mult mai bine, dumneavoastră trebuie să vă refaceți repede. Trinchen îi transmise

din nou salutări de la toți ai casei. Ne lipsiți foarte mult, spuse ea. Desigur, cel mai mult copiilor, dar cred că domnul se va bucura când vă veți întoarce acasă.

Obrajii Juliei se împurpurară de bucuria care o cuprinse. Își dorea într-adevăr să fi lipsit nu doar copiilor, ci și lui Bernhard. Trinchen avea dreptate.

După paisprezece zile, primi permisiunea să plece acasă.

– Luați-le toate cu încetinitorul, doamnă Brunken, o atenționă doctorul la despărțire.

– Dar, sunt ... sunt într-adevăr complet sănătoasă? vru să știe Julia, oarecum cu teamă.

– Sunteți încă slăbită, dar sănătoasă, răspunse doctorul, liniștind-o. În urma consultului efectuat, n-ați rămas cu nici o problemă după căzătură. Puteți fi mamă oricând veți dori.

***

Abia acasă află Julia ce spusese Bernhard despre accidentul ei, când îi văzuse chipul palid în camera de spital.

– Bernhard, trebuie să-ți mulțumesc încă o dată pentru tot, îi spuse Julia încet.

– Liniștește-te, orice altă poveste va fi de mult uitată, spuse el și-i zâmbi sincer.

Julia se simțea acum ca un om revenit la viață. Se bucura din suflet pentru orice lucru frumos, chiar fără importanță.

Un vițeluș nou născut o impresionă la fel de mult ca și primul șofran înflorit de pe peluză.

Gabi și Ralf erau cele mai bune exemple și-i dădeau mereu motive de mulțumire. Acum putea să-i lase câteodată să se joace singuri, fără să se teamă că vor face imediat o prostie.

Raporturile Juliei cu Bernhard rămăseseră la fel de călduroase și camaraderești.

Cum s-a întâmplat nu știa nici ea, dar într-o seară, când ședeau la un pahar de vin împreună, Julia tocmai îi arăta calculul cheltuielilor casei.

– Am cheltuit prea mult? întrebase ea puțin temătoare, deoarece Bernhard se oprise o clipă cu privirea asupra cifrelor.

– Nu, deloc, spuse el evaluând.

– Ilse, era ... probabil mai econoamă ca mine, oftă Julia.

Bernhard o privi scurt.

– Ilse era adesea chiar prea econoamă, spuse el cu hotărâre.

Julia fu șocată de vehemența cu care răspunsese Bernhard.

– Ilse a fost întotdeauna o soție bună, Julia, și nu mă pot plânge de asta, căci n-ar fi drept din partea mea, dar ...

Se întrerupse și rămase tăcut. Observă însă că Julia îl privea încurcată. Făcu câțiva pași încolo și încoace și se opri în fața ei, în picioare.

– Nu văd nici un motiv pentru care aș face un secret din căsătoria mea. După toate indiciile mele ai încercat să potrivești unele lucruri între ele, care însă nu corespund adevărului. Și Bernhard se așeză din nou. Ilse și cu mine am avut o căsătorie frumoasă împreună și desigur așa ar fi rămas. Însă a fost o relație fără suișuri și coborîșuri. Continuă să vorbească privind afară, pe fereastră. Dragostea mea cea mare n-a fost ... Ilse, continuă el încet. Pe acea fată am iubit-o înflăcărat. Dar această dragoste s-a stins ca majoritatea iubirilor din tinerețe; a fost sortită să moară.

Nu m-am putut decide să-mi părăsesc țara, nici ea nu dorea s-o părăsească pe-a ei.

Scutură din umeri și râse strâmb.

Julia asculta încordată și aștepta, iar el părea că nu observă ce simte și gândește ea. Își aminti dedicația cărții despre Australia. Fata se numea probabil Grace.

– Apoi m-am însurat cu Ilse. Era o fată harnică și inteligentă, putea conduce foarte bine o gospodărie și era rațională. Știa cum stau lucrurile și ... ne-am simțit fericiți, încheie el.

Julia tăcea. Ce ar fi putut comenta despre toate astea?

– Acum însă, Bernhard ridică paharul și închină spre ea.

În acest moment, Julia știu ce i se păruse că simte față de Bernhard. Îl iubea, îl iubea altfel decât pe Hanno. Cu cât se gândea mai mult, își dădea seama ce copilă neajutorată fusese, cât de oarbă fusese și cum se lăsase manipulată, cum nu putuse să realizeze toate acestea la timpul potrivit.

Ea care nu trăise nici un flirt și nici o idilă la vârsta pubertății în școală, fusese aruncată direct în vâltoarea vieții. Fusese la fel de oarbă ca majoritatea fetelor la primul lor pas în lume. Hanno se impusese în fața ei, atrăgându-o prin atenția măgulitoare pe care i-o acordase.

Acum însă, știa că n-ar fi fost niciodată fericită alături de el. Învățase să se cunoască pe ea însăși. Își

dăduse seama că ea, Julia, era un om care dorea și aștepta alte calități de la un bărbat, decât ceea ce i-ar fi putut oferi Hanno.

Bernhard venea tot timpul în fața ei ca o completare a eului, a dorințelor proprii. Adesea, se întâmplase ca el să spună tocmai ceea ce ea gândise. Recunoașterea acestor sentimente o intimidaseră pe Julia, încât paharul ridicat îi tremura în mână.

– Arăți ca o persoană vulnerabilă. Ți s-a întâmplat ceva? o întrebă Bernhard, îngrijorat.

Julia zâmbi trist.

– Sunt așa obosită, motivă ea.

– Hei, atunci repede în pat! Nu vreau să te rețin mai mult decât este necesar.

Își urară "Noapte bună!", apoi Julia se grăbi spre camera ei. Până să adoarmă însă, rămase încă mult timp pe gânduri.

Luna se ivise la fereastră. Îi scălda chipul în lumină, dar astă-seară mângâierea ei nu mai reușea s-o consoleze. Se gândea încă la tot ce i se întâmplase, cum va trăi în continuare cu acest sentiment din ce în ce mai puternic față de Bernhard, fără să se trădeze.

***

În scurt timp, se instală în toată splendoarea ei primăvara. Nimeni nu s-a bucurat mai mult ca Julia. Bernhard era acum foarte ocupat. Se vedeau în mod inevitabil foarte puțin timp.

Uneori, Julia îl vedea dimineața foarte devreme gata urcat în șa sau seara, foarte târziu, ducându-și calul la grajd. Mereu o uimea, căci era un călăreț desăvârșit. Odată, Julia ieșise cu copiii la plimbare, când îl zărise de departe. Era aplecat peste uluci, iar în imediata lui apropiere se afla o groapă adâncă și pe cât se părea destul de periculoasă.

Julia scosese un mic strigăt de spaimă și închisese ochii. Bernhard însă nici nu observase pericolul în care se aflase.

– Tati! strigară Gabi și Ralf.

El râse și le făcu semn cu mâna.

După ce se întoarseră de la plimbare, Julia află că Mamsell Trinchen suferise un mic accident. Aceasta avea o arsură destul de serioasă pe brațul drept. La moșie era necesar imediat un ajutor la bucătărie.

Așa că Julia se oferi. Cu cât mai multă muncă, cu atât mai bine, va fi și mai ocupată și-l va întâlni și mai rar pe Bernhard.

Rusaliile erau aproape. Pe câmp se auzea zgomot de tractoare. Se cosea iarba.

Într-o zi, Julia își depășise resentimentele, se așeză și-i scrise o lungă scrisoare mătușii Wilma. Nu ocoli și nu înfrumuseță nimic.

Se gândise și decisese că unchiul și mătușa trebuia să afle adevărul.

Nu calculase că rândurile sale vor aduce dovezi de încălcare a regulilor morale pentru bătrânii seniori. Dar fiecare om trebuia să-și asume faptele și să-și recunoască vina. Așa simțise și așa procedase. Lipi scrisoarea, o timbră și parcă se simți mai ușurată.

***

Trinchen revenise între timp la bucătărie. Atât de multe gemuri, marmelade și jeleuri n-ar fi prididit să facă Julia fără ajutor.

– Domnul pare a fi puțin schimbat, nu credeți? întrebă șefa bucătăriei în timp ce amesteca de zor într-o marmeladă.

– Nu găsesc, murmură Julia cu o voce voit aspră.

– Ba da, îl cunosc de când era puști. Mi se pare cumva tensionat, de parcă ar aștepta ceva, își spuse sincer părerea Trinchen.

– Are multe de făcut, răspunse Julia neinspirat.

Ce ar putea oare să aștepte? se întrebă însă în sinea ei. Nu, trebuie c-a observat că am pentru el sentimente care nu pot fi permise și de aceea se închide în el.

Ah, cât de mult își dorea Julia să se poată întoarce la perioada în care-l putea privi deschis în ochi, ca pe un adevărat prieten.

Dragostea pentru el o măcina încetul cu încetul și complicase lucrurile inutil.

Apoi veni o zi pe care Julia n-o va putea uita niciodată. Primi o telegramă telefonată de la oficiul poștal pe numele lui Bernhard.

– Aveți la îndemână un creion? întrebase funcționarul poștal, cu un aer foarte important. Vi-l citesc repede, a fost comandat pentru mâine, dar s-ar putea ca atunci să fie prea târziu.

– Sunt pregătită, răspunse Julia.

– "Sosesc Joi, la ora paisprezece, Grace", dictă oficiantul. Ați notat tot? verifică acesta încă o dată.

– Da, abia putu să răspundă Julia, încât nici singură nu-și recunoscu vocea.

Marea iubire a lui Bernhard venea să-l viziteze. Desigur, în tot acest timp a fost în legătură cu ea. Trinchen avusese dreptate.

Era tensionat pentru că o aștepta pe Grace.

Julia nu putea face nimic. Își acoperi fața cu mâinile și plânse fierbinte. Nici nu observase că Gabi și Ralf erau de față.

– Nu mai fi așa tristă! începu și Gabi să plângă de dragul ei.

– Noi suntem aici cu tine și suntem foarte cuminți, o asigură și Ralf.

– Eu sunt de vină, se acuză Julia, hotărâtă și din toată inima.

Apoi se aplecă spre micuți și-i cuprinse cu brațele sale fragile.

Un sentiment cald de dăruire îi umplu sufletul de speranță.

Vom vedea, își limpezi ea gândurile.

Va sosi Grace și odată cu venirea ei, Bernhard va primi răspuns la toate întrebările.

"Acum sunt pregătită să-mi părăsesc locul natal pentru tine", spunea parcă telegrama printre rânduri.

Bernhard se va căsători cu Grace!

Doar era liber, liber pentru dragostea lui cea mare. Și astfel va fi infirmată teza conform căreia marea dragoste aduce doar rar fericirea. Bernhard și Grace făcuseră doar un ocol.

Julia nu știa căror gânduri trebuie să le dea curs: să se despartă pentru totdeauna de Ralf și de Gabi sau să se despartă doar de Bernhard.

Transcrierea convorbirii cu oficiantul poștal o lăsase pe masa de scris a lui Bernhard, în speranța că o va găsi singur. Nu se simțea în stare să-i spună personal.

La masa de seară însă, aduse el vorba despre telegramă.

– Ai primi azi o telegramă pentru mine, nu-i așa? o întrebă el prietenos.

Julia aprobă. I se oprise un mare nod în gât și se temea că va izbucni din moment în moment în lacrimi.

– Te rog să fii bună și să ai grijă să se pregătească o cameră de oaspeți pentru o ... scumpă cunoștință de-a mea.

– Da, răspunse Julia în grabă. Care din ele?

Bernhard se gândi un timp.

– Pe cât posibil, mai îndepărtată de copii.

În caz că Gabi sau Ralf ar face gălăgie sau ar plânge, nu este nevoie ca musafira mea să suporte toate acestea.

– Desigur, murmură Julia. Bernhard dorea deci ca ambii copii să-i fie prezentați într-o lumină favorabilă.

Voia să asigure toate menajamentele față de femeia pe care o iubea.

În mod clar, s-a informat asupra trenului cu care sosea Grace.

Capitolul 10

În dimineața următoare, Julia îl văzu pe Bernhard îmbrăcat într-un costum elegant, trecând prin curte. De obicei se îmbrăca în costumul de călărie. Iar vara îl părăsea și pe acesta și rămânea adesea doar în cămașă.

Julia își strânse buzele de durere când îl văzu urcând apoi în trăsură. Copiii veneau din grădină.

– Tati, ia-ne cu tine! îi strigă Gabi. Pentru o plimbare cu trăsura, Gabi era oricând gata.

Ce răspunse Bernhard, Julia nu mai auzi. Îl văzu doar că-i mângâie pe căpșoare.

Apoi plecă scurt și amândoi micuții priviră triști în urma lui.

– Tati n-a vrut să ne ia cu el, se plânseră ei.

– Astăzi doar, se corectă Ralf, mândru de adevărul descoperit.

– Ei, atunci veți merge cu el altă dată, încheie Julia discuția. Însă își simțea inima grea.

Scurt timp după aceea, sosi bătrânul poștaș. Aducea cu el un mare număr de scrisori. Printre altele, spre marea surpriză a Juliei, o scrisoare de la mătușa Wilma.

Julia nu-și închipuise că va mai auzi vreodată ceva despre unchiul și despre mătușa ei. Se trase un pas înapoi, deschise în grabă plicul și citi:

"Dragă Julia,

Ne-a trebuit mult timp, unchiului tău și mie, pentru a ne reveni după cele scrise de tine. A fost desigur un șoc pentru noi, deoarece am crezut că te-am apărat de toate cele rele.

Suntem bineînțeles bucuroși că ai rămas un om corect în cele mai importante lucruri. Asta n-am fi putut să-ți iertăm.

Am vorbit atât de des despre tine în ultimele luni și am ajuns la concluzia că poate toate s-au întâmplat astfel și din vina noastră.

Roata timpului va arăta dacă noi bătrânii am avut dreptate sau nu!

Ar fi fost desigur mai bine dacă ai fi avut încredere în noi. Acum este însă prea târziu să mai discutăm despre cele trecute.

Ai trăit multe între timp, copilă dragă, iar peste noi deziluziile n-au trecut fără urmări. Ne-am bucura dacă ai vrea să ne faci măcar o vizită.

A ta mătușă, Wilma."

Julia reciti de mai multe ori rândurile pline de cumpătare, pentru a încerca să pătrundă dincolo de observarea lor superficială. Se simți șocată și în același timp bucuroasă.

Desigur, mătușa Wilma dusese lupte complicate cu soțul ei, generalul, până reușise să-l convingă să trimită cele câteva rânduri.

– Scumpă mătușă Wilma, dragă unchiule Anton! șopti Julia pentru sine. Câteva lacrimi de duioșie udară scrisoarea.

În acest moment, trăsura tocmai intra în curte. Julia vârî grăbită scrisoarea în buzunarul rochiei de casă. Se grăbi spre fereastră și văzu cum Bernhard îi întinsese mâna galant unei doamne tinere și elegante și o ajuta să coboare din trăsură.

Ceea ce vedea Julia de aici n-o făcu însă să-și recapete curajul. Tânăra doamnă părea a fi

extraordinar de atrăgătoare. Purta o rochie de vară cu flori mari, pantofi albi cu toc înalt, iar părul negru, ușor ondulat, îi flutura în vânt.

Julia nu dorise să se îmbrace cu nici una din rochițele ei simple de vară pe care și le făcuse singură.

În comparație cu frumoasa australiancă, apărea șteарsă și casnică.

Totuși, se grăbi să iasă în întâmpinarea lui Bernhard și a oaspetelui său.

– Dânsa este o scumpă și îndepărtată rudă, doamna Brunken, o prezentă Bernhard.

– Dragă Julia, mă bucur să ți-o prezint pe doamna Fielding. Ne cunoaștem din timpul șederii mele în Australia.

– Mă bucur să vă cunosc, confirmă Grace Fielding.

– Vorbești bine germana, se miră Bernhard, surprins în mod plăcut.

Grace râse strengărește.

– O, da, doar iubesc Germania și-i făcu cu ochiul lui Bernhard.

Julia rămase complet distrusă. Amândoi erau atât de deschiși, într-o relație unică.

Poate Bernhard își anunța chiar azi logodna cu minunata femeie.

– Vreți să vă refaceți puțin sau pot spune să vă servească o gustare? întrebă Julia. Se străduia să se poarte distant, pentru a nu-și trăda sentimentele.

– N-am nimic împotriva unui duș rece, râse din nou Grace.

– De unde ai tras concluzia că la noi în Germania dușul trebuie să fie rece?

– Astăzi este o zi deosebit de caldă, dragul meu.

Atât mai auzi Julia din discuția lor. Apoi, Bernhard și oaspetele său urcară la etaj.

***

Julia crezu că Bernhard va rămâne să țină companie oaspetelui său. Sigur că aveau multe de povestit.

Probabil se înșelase, căci Grace apăru după un timp singură.

Îmbrăcase acum o rochie elegantă, croită tip sport, din mătase naturală.

– Unde este Bernhard? întrebă ea mirată.

– Cred că este în curte, răspunse Julia prin fereastra deschisă.

– Vin imediat. Și Bernhard se grăbi să-i vină în întâmpinare. Atât de tânăr și atât de entuziast, Julia nu-l văzuse niciodată. Urcase câte două trepte și ajunsese într-o clipă.

– Nu vrei să mănânci cu noi? o întrebă el mirat pe Julia, când observă că la masă sunt doar două tacâmuri.

– Scuză-mă, trebuie să mă ocup de copii. După acest mic dialog, Julia se retrase imediat.

– Julia este o fată extraordinar de vrednică, îl mai auzi ea pe Bernhard spunându-i oaspetelui.

Da, râse amar Julia. În acest fel, Bernhard evita să stârnească curiozitatea doamnei Grace în ceea ce ar fi privit-o pe Julia.

Atunci, poate ar fi observat că Bernhard o privea totuși cu alți ochi, că vedea în ea o femeie și poate nutrea pentru ea mai mult decât niște sentimente de camaraderie.

Din nou, Juliei îi trebui mult curaj să-și stăpânească lacrimile. Acum, căutându-i pe copii, își imagina cum Bernhard îi ținea mâna gingașă și o privea în ochi pe Grace. Imediat după aceea îi văzu pe Grace și pe Bernhard călărind. Tânăra doamnă stătea sigură pe sine în șa. Părul ei negru flutura în vântul de vară.

– Mătușa cea străină mai este aici? vru să știe Gabi.

– Da, iubito.

– De ce? Ce vrea de la noi?

– Îl vizitează pe tata, răspunse Julia cu un ton apăsat.

Gabi își scutură căpșorul creț.

– Trebuie să plece, singuri ne este mai bine, nu?

– Haide, trebuie să ne pregătim de masă, spuse Julia în grabă. Apoi luă copiii de mânuțe și dispăru.

***

În camera sa, Julia își scoase rochia cea mai frumoasă, pe care o păstra pentru ocazii deosebite. Știa că îi stă bine. Simțise în sufletul ei și spera în mod conștient că dacă va arăta mai bine, ar putea fi în avantajul ei.

– De ce te-ai făcut așa de frumoasă? întrebă Ralf când o întâlni pe Julia pe culoar.

Acum, întrebarea copilului o puse în încurcătură.

– Ei, doar așa, șopti ea.

Avem un musafir la Linteln, în onoarea lui trebuie să fie totul frumos.

– Tu sigur ești, o asigură Ralf serios.

Julia îl strânse pe micuț cu drag și-i mângâie buclele blonde. Cât de toantă putuse să fie! Cuvintele lui Gabi o treziseră la realitate.

În timp ce cobora treptele împreună cu copilașii, se întreba dacă Bernhard va anunța acum cununia lui cu Grace Fielding.

Poate că ar putea să exercite oarecare influență, fără să-și trădeze disperarea.

Waldi îi sări în întâmpinare.

– Waldi, pungașule mic ... Julia se ocupă destul de mult cu câinele înainte de a-l da la o parte din drum.

Intrară toți trei în sufragerie. Bernhard stătea în picioare în spatele scaunului său.

– Îmi pare că azi nu-ți este deloc foame, spuse el.

– Scuzați-mă ... am hotărât să mă schimb repede.

– Hm ... am băgat de seamă, mustăci Bernhard și Julia simți cum i se înroșesc obrajii.

Arăți extraordinar de drăguță în rochița asta, mai spuse el.

Julia simți cum bătăile inimii i se urcă în gât, apoi încercă să-și spună că nu trebuie să acorde o semnificație atât de mare atenției și complimentului lui Bernhard. Amabilitatea lui Bernhard era un lucru înnăscut.

– Dar n-am ajuns totuși prea târziu, nici doamna Fielding nu este prezentă, îndrăzni Julia.

– Dânsa nu mai este aici. A plecat puțin înainte de a ajunge voi, explică Bernhard.

Julia deveni instantaneu bucuroasă, acum putea să se așeze.

Încă îi tremurau genunchii, iar gândurile i se învălmășeau în cap.

De ce Bernhard era atât de mulțumit, dacă Grace tocmai trebuise să plece?

Își formulă singură imediat o explicație: "Sigur se va întoarce. Probabil bagajele ei sunt încă sus în cameră. Poate dorise să se întâlnească cu vreo cunoștință."

Masa decurse oarecum în armonie. Copiii ședeau ca de obicei lângă Julia. Ea își făcuse tot timpul de lucru cu ei ca să nu trebuiască să se concentreze asupra lui Bernhard.

– Copiii trebuie să meargă la culcare, spuse ea imediat după ce aceștia terminară de mâncat și se ridică în grabă, căci nu putea rămâne în apropierea lui Bernhard.

– Vin și eu, spuse el scurt.

Julia încremeni locului, dar Bernhard se prefăcu a nu fi observat nimic. Rămase lângă ea până schimbă

hainele copiilor, îi spălă, îi așeză în pătuțuri și-i înveli. Apoi așteptă ca în fiecare seară, alături de ea, să le cânte până adorm.

În tot acest timp, Julia se simți neajutorată și nesigură.

– Noapte bună, scumpilor, spuse ea.

Îi sărută pe frunte, mai întâi pe Gabi și apoi pe Ralf.

În acest moment, se simți deodată eliberată de presiunea grea pe care i-o adusese sosirea doamnei Grace Fielding.

Bernhard ură și el copiilor "Noapte bună!". Apoi părăsi împreună cu Julia camera copiilor. Micuții erau aproape adormiți.

– Seara asta este așa de frumoasă, nu vrei să mai rămânem puțin pe terasă? îi propuse Bernhard Juliei, prietenos ca de obicei.

Julia ar fi preferat să renunțe, dar pe moment nu găsea nici un motiv plauzibil. Așa că acceptă fără prea mare bucurie.

– Am poftă de o sticlă rece de șampanie, îi spuse Bernhard, apoi coborî repede în pivniță și se întoarse într-o clipă cu o frapieră și o șampanie din cele mai bune sortimente.

Turnă în pahare și o servi pe Julia.

– Trebuie mai întâi să-ți mulțumesc din suflet din partea lui Grace. I-ai plăcut foarte mult, menționă Bernhard.

– Oh, mulțumesc, murmură Julia abia auzit. Se simțea destul de jenată să discute tocmai cu Bernhard despre ea. î

Dânsa este ... minunată și ... Apoi se pierdu și rămase fără ajutor.

Bernhard râse prietenos.

– Păcat că n-ai putut să-i spui asta direct.

A luat-o de aici șoferul viitoarei sale soacre și avea o teamă cumplită că bătrânei doamne nu-i va fi pe plac.

– Cui nu-i va fi pe plac? întrebă Julia. Crezu că n-auzise bine.

Bernhard îi repetă cuvintele.

Julia nu-și dădu seama că deodată îi revenise strălucirea. Privirea ei revenise la viață și părea că radiază.

– Credeam că ... va fi mireasa ta, îngăimă ea în șoaptă.

– Mireasa mea? întrebă Bernhard, uimit. Ah, Julia, timpul când s-ar fi putut întâmpla așa ceva a rămas mult în urma noastră. Pe atunci, ea era doar un copil, iar eu un tânăr neștiutor. Între timp amândoi am

evoluat, dar în direcții diferite. Doar știi că prima mare dragoste nu duce de regulă la căsătorie! Bernhard se înclină ușor înainte.

Inima Juliei bătea atât de tare în piept, încât se temea c-o va auzi și Bernhard. De ce o privea oare atât de ciudat?

– Chiar nu știi cum trebuie să arate viitoarea mea soție? o întrebă el apăsat și intim.

Sângele îi năvălise Juliei în urechi.

Vedea doar mâna lui Bernhard care se ridicase ușor de pe masă și simțea ochii și buzele lui surâzându-i din toată inima.

Nu-i putea răspunde în aceste clipe. Bernhard însă o înțelesese, ca totdeauna.

– Julia, sunt atât de bucuros că Grace s-a abătut din drum, înainte de a ajunge la soacra ei. Logodnicul ei este încă în Australia, la ferma tatălui lui Grace. Va sosi și el, cu avionul. Vor să se căsătorească aici în Germania. Logodnicul lui Grace este al treilea fiu al vechii familii Adel.

Familia lui nu s-a opus ca el să rămână definitiv în Australia. Acolo va fi fericit, căci aici are doar o brazdă de pământ sub picioare.

Privirea Juliei rămăsese agățată ca vrăjită de gura lui Bernhard. Cât de simpatică îi devenise deodată

Grace. Și-ar fi dorit doar să fi știut dinainte ceea ce-i spusese el acum. Cu siguranță i-ar fi înțeles altfel luxul.

– Pot să înțeleg că te-ai bucurat mult de vizita ei, murmură Julia.

– Și ce-i cu asta? Oricine se bucură să-și revadă un bun prieten, după atâția ani.

Înainte de toate, acum știu ceea ce ieri doar presupuneam.

– Ce? îl privi întrebătoare Julia.

– Că ai ieșit biruitoare din această întâmplare și că poate totuși ... ai un cât de mic sentiment față de mine. Pentru asta trebuie să-i mulțumesc din suflet lui Grace.

Înainte ca Julia să-și poată reveni din surprindere, Bernhard se apropie de ea și o sărută.

Julia simți ce însemna primul sărut adevărat din viața ei. Tot ceea ce fusese până acum n-avea nici o valoare.

Bernhard! cânta inima ei. Bernhard!

– Acum știi cum trebuie să arate soția mea ideală? întrebă el serios.

Așa ca tine.

Dumnezeu mi-e martor, n-am crezut niciodată că pot exista femei ca tine!

– Simt că vom fi foarte fericiți împreună, spuse ea și-și rezemă cu dragoste capul pe pieptul lui puternic.

În grădină cânta o privighetoare. Julia credea în el, acest dulce cântec era de bun augur viitorului ei alături de Bernhard ...

Sfârșit